

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

5. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

1. ÚNORA 2004

Z obsahu:

Dobrovolné utrpení

Krista, Božího služebníka

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
14. ledna 2004
- strana 2 -

Otec a učitel mládeže

K památce
Dona Boska (31. ledna)
- strana 4 -

Největší žebrák

20. století

31. ledna uplyne rok
od smrti P. Werenfrieda
van Straaten
- strana 6 -

Dva kněží - dva osudy

Eduard Werner
- strana 7 -

Pole radosti

Na jaře 2001 vzniklo
v Medžugorje nové
společenství pro dívky
závislé na drogách
- strana 8 -

Sedm hřebů do rakve duše (3)

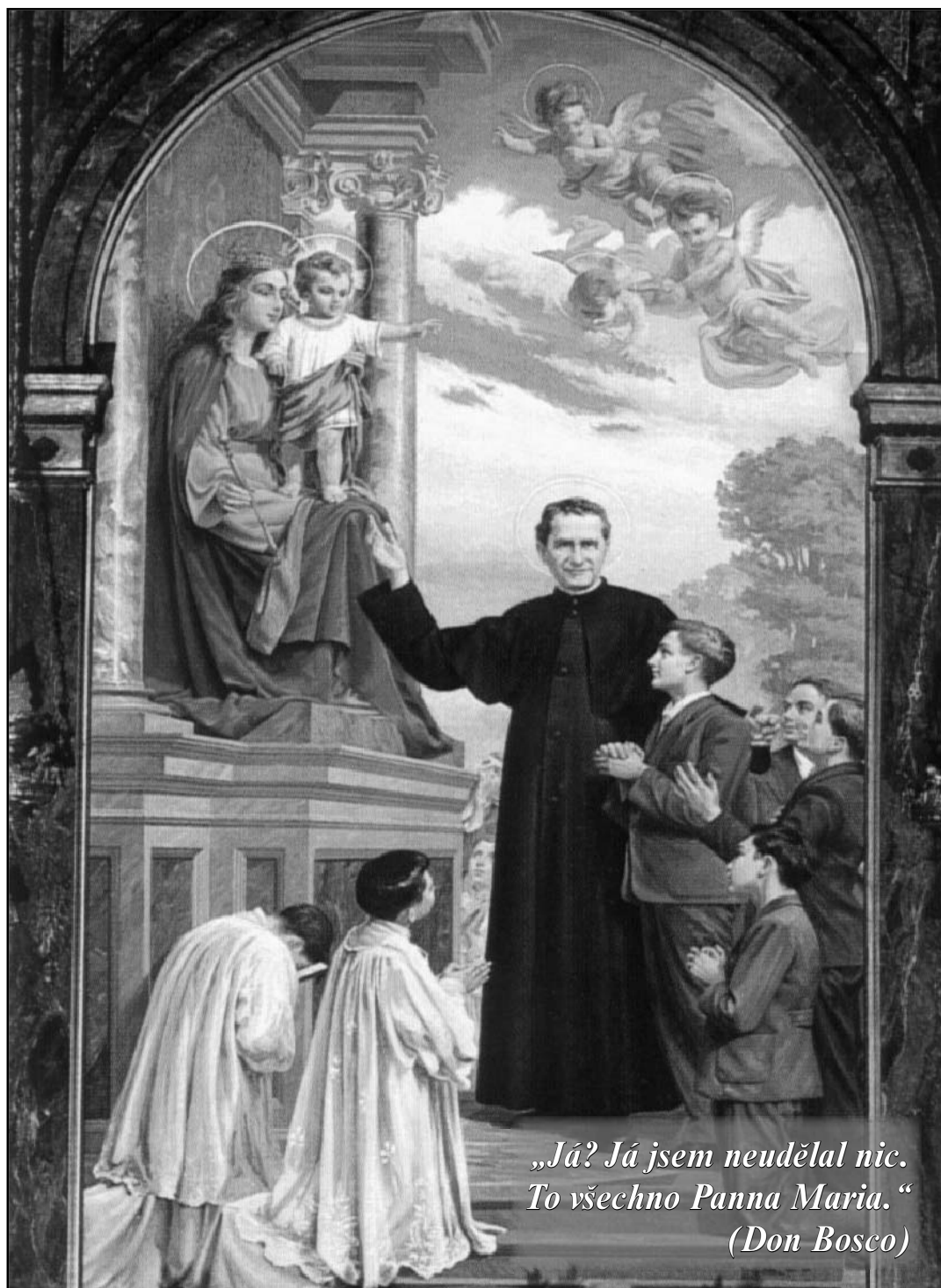
Biskup F. J. Sheen
- strana 9 -

Nejlepší Němci?

Konrad Löw
- strana 10 -

Poslušnost - cesta ke svobodě

Dominik Schwanderlapp
- strana 12 -

*„Já? Já jsem neudělal nic.
To všechno Panna Maria.“
(Don Bosco)*

Dobrovolné utrpení Krista, Božího Služebníka

Po přestávce o vánočních svátcích vracím se opět k programu rozjímání o liturgii nešpor. Kantikum, které bylo nyní předneseno, je převzato z Prvního listu sv. Petra a zabývá se Kristovým výkupným utrpením, předpo-
vězeným již v okamžiku křtu v Jordánu.

Jak jsme slyšeli minulou neděli o svátku Křtu Páně, Ježíš se zjevuje již od počátku veřejné činnosti jako *milovaný Syn*, v němž má Otec zalíbení (srov. Lk 3,22), a jako pravý *služebník Hospodinův* (srov. Iz 42,1), který osvobozuje člověka od hříchu svým umučením a smrtí na kříži.

První Petrův list

V citovaném listě Petrově, ve kterém se rybář z Galileje představuje jako *svědek utrpení Kristova* (5,1), je připomínka umučení velmi častá. Ježíš je obětí beránek bez vady, jehož drahocenná krev byla vylita pro naše vykoupení (srov. 1,18-19). On je živý kámen lidmi odvržený, ale vybraný Bohem za *kvádr nárožní*, který dává soudržnost *duchovní stavbě*, tj. Církvi (srov. 2,6-8). On je spravedlivý, který se obětuje za nespravedlivé, aby je tak přivedl k Bohu (srov. 3,18-22).

Příklad k následování

Naše pozornost se nyní zaměří na Kristův profil, načrtnutý v úryvku, který jsme vyslechli (srov. 2,21-24). Jeví se nám jako příklad k rozjímání a k napodobení, „program“ k uskutečnění, jak je řečeno v řeckém originálu (srov. 2,21), příklad k následování bez váhání tím, že se ztotožníme s jeho volbou.

Řecký výraz se totiž používá ve významu následování, stoupenectví, kráčení v samot-

ných Ježíšových stopách. A kroky božského Mistra se vydávají na cestu strmou a namáhavou, právě tak, jak čteme v evangeliu: *Kdo chce za mnou přijít, vezmi svůj kříž a následuj mne* (Mk 8,34).

V tomto bodě Petrův hymnus vymezuje obdivuhodnou syntézu Kristova umučení, modulovanou na Izaiášova slova a obrazy aplikované na postavu trpícího Služebníka (srov. Iz 53), kterou křesťanská antická tradice četla v mesiánském klíči.

Charakteristika Božího Služebníka

Tento hymnický příběh o umučení je formulován čtyřmi výroky negativními (srov. 1 Petr 2,22-23a) a třemi pozitivními (srov. 2,23b-24), jimiž se popisuje Ježíšovo chování v této strašné a velkolepé příhodě.

Začíná dvojím potvrzením jeho absolutní nevinnosti, vyjádřeným slovy Izaiášovými 53,9: *On nezhřešil a nikdo od něho neslyšel nic*

neupřímného (1 Petr 2,22). Následují další dvě úvahy o jeho příkladném chování inspirovaném mírností a sladkostí: *Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel* (2,23). Trpělivé Pánovo mlčení není jen aktem odvahy a vel-

kodušnosti. Je to také gesto důvěry v Otcovu posilu, jak napovídá první ze tří pozitivních tvrzení: *Ponechal vše tomu, kdo soudí spravedlivě* (tam.). Jeho důvěra je úplnou a dokonalou důvěrou v Boží spravedlnost, která řídí dějiny k triumfu nevinného.

Dospíváme tak k vrcholu vyprávění o umučení, které konstatuje spásnou hodnotu nejvyššího aktu Kristova sebeodevzdání: *On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě* (2,24).

Toto druhé pozitivní potvrzení, formulované výrazy Izaiášova prococtví (srov. 53,12), upřesňuje, že Kristus vynesl *na svém těle na dřevo*, tj. na kříž, *naše hříchy*, aby je mohl zničit.

Ovoce umučení

Také my, osvobození od starého člověka s jeho zlem a bídou, můžeme touto cestou s jeho zlem a bídou, můžeme touto cestou *žít spravedlivě*, tj. ve svatosti. Myšlenka koresponduje, i když ve výrazech z velké části odlišných, s Pavlovou naukou o křtu, který nás obnovuje jako nová stvoření tím, že nás noří do tajemství Kristova umučení, smrti a slávy (srov. Řím 6,3-11).

Poslední věta – *Jeho ranami jsme uzdraveni* (1 Petr 2,25) – míří k spásné hodnotě Kristova utrpení a je vyjádřena stejnými slovy, jaká použil Izaiáš, když chtěl vyslovit spásnou plodnost bolesti, kterou vytrpěl Hospodinův Služebník (srov. Iz 53,5).

Kristus – naše chlouba

Svatý Ambrož se při rozjímání o Kristových ranách, jimiž jsme byli spaseni, vyjádřil takto: „Nemám mezi svými skutky nic, čím bych se mohl chlubit, nemám nic, čím bych se mohl vychvalovat, a přece se budu chlubit v Kristu. Nebudu se chlubit, protože jsem spravedlivý, ale budu se chlubit, protože jsem byl vykoupen. Nebudu se chlubit, protože jsem hříšná bytost, ale budu se chlubit, protože mi byly hříchy odpuštěny. Nebudu se chlubit, že jsem byl bez pomoci, ani že mi někdo pomohl, ale protože Kristus je můj obhájce u Otce, protože za mne byla prolita Kristova krev. Moje vina se pro mě stala cenou vykoupení, skrze které Kristus přišel ke mně. Pro mne Kristus zakusil smrt. Je prospěšnější vina než nevinnost. Nevinnost mě dělá pyšným, ale vina mě učinila pokorným.“ (Giacobbe e la vita beata, I, 6,21: Saemo, III. Milán, Řím 1982, s. 251.253)

*Bolletino Vaticano 14. ledna 2004
Mezititulky redakce Světla*

EDITORIAL

„Nikdo není prorokem ve své vlasti.“ Muší to být velmi staré přísloví, jestliže je citoval náš Pán již před dvěma tisíci lety, když promlouval ke svým rodákům. O jeho platnosti se mohl sám záhy přesvědčit. Je to až překvapující, jak rychle došlo k roztržce mezi ním a jeho sousedy, a jistě bychom křivdili božskému Mistru, kdybychom se domnívali, že to byla jeho vina, protože si počínal při svém prvním vystoupení v domovské obci ne-takticky. Svou roli zde sehrálo spíše nepřiměřené očekávání publika, které rychle vyvolalo pocit zklamání. Nazaretská epizoda jako by ve zkratce naznačila, co Pána čeká nejen v domovské obci, ale v celé jeho vlasti.

Ale platnost uvedeného přísloví není absolutní a bezpodmínečná. Jak to vypadá v případě, kdy se jedná o falešného proroka? Nabízí se příklad jednoho z nich, který vystoupil na scénu o 18 století později. Poselství Karla Marxe je možno označit doslova a do písmene za antievangelium: Nebe je na zemi. Hleďte jen hmotné statky, buďte přítom krutí a bezohlední, řiďte se nesmiřitelnou nenávisť k těm, které pokládáte za své nepřátele. Bůh a učta k němu v jakékoliv podobě je přítom pro vás nebezpečný jed.

Tento antiprorok nebyl ani ukřižován, ani ukamenován, naopak, dodnes patří ve své rodné

Pokračování na str. 13

Nepochopená láska

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Žádný prorok není vítán ve své vlasti

Za dnešní pozvání bys měl být svému Pánu obzvláště vděčný. Chce posílit tvou odvahu tím, že budeš svědkem jeho neúspěchu, ale současně tě chce varovat, aby ses nepřipravil o milosti tím, že pro svou pýchu nerozpoznáš čas návštěvy, kdy ti Boží poslové přináší jeho milosti. Než vstoupíš za Pánem do nazaretské synagogy, vyžádej si v pokoře příspěvní a světlo Duha Svatého.

Ježíš tu ve své domovské obci poprvé promlouvá ke svým sousedům a známým. To, co slyší z jeho úst, je pro ně tak překvapující, že začínají pochybovat o jeho totožnosti. Tito posluchači se však svým postojem sami připravují o dar, který jim věčné Slovo přináší. Nezabývají se tím, co pro ně Ježíšovo poselství znamená, ale diví se, odkud má všechnu tuto moudrost tento tesař, který žil tak dlouho s nimi. Nezvykl sis podobně posuzovat osobu a kompetenci kazatele, místo aby ses zamyslel nad obsahem jeho poselství? Nezapomínej, že hlasatel Božího slova za své poslání nevděčí ani neodpovídá tobě, ale Nejvyššímu, a vystříhej se toho, co je v Božích očích nemístná troufalost.

Ježíš ovšem vidí Nazaretským až do hloubi duše. Z Kafarna ha přešla pověst divotvůrce a jeho posluchači jsou spíše zvědaví na nějaký neobyčejný skutek než na pouhá jeho slova. Na známých příkladech z historie je chce poučit, že na Boží dary si nikdo nemůže činit nárok. Bůh je dává tomu, komu chce. Rozhlédni se po synagoze a sleduj, jak se z tváří a pohledů vytrácí zájem a roste rozčarování. Tak se chová člověk, který se cítí dotčen tím, že má vyslechnout o sobě něco, co nerad slyší.

Můžeš se přesvědčit, jak rychle se mohou změnit lidské city a přejít od obdivu až k nesmiřitelné nenávisti. Nazaretští, kteří mu byli tak dlouho nejbližší, jsou nakonec první, kdo na něho zločinně vztáhnou ruku. Toužili zažít nějaký div. Kdyby nebyli tak pobouřeni, mohli by si uvědomit, že tento div právě prožívají: jsou zasaženi nečekanou bezmocností, takže se mohou nakonec jen dívat, jak Ten, který přišel jako jejich největší dobrodinec, po nedůstojné a nanejvýš troufalé insultaci nakonec nedotčen s jistotou a důstojností odchází jejich středem pryč. To ovšem znamená, že je tu musí zanechat s prázdnými rukama.

Připoj se k němu, nikoliv k Nazaretským. Jeho zklamání je ve skutečnosti mnohem větší než jejich. Nediv se mu proto, až si postesknou, že cizinci a pohané budou mít větší užitek

z jeho příchodu než ti, kteří mu byli tak dlouho nejbližší. Ta historie se vlastně stále opakuje až do dnešních dnů. Nakonec *celníci a nevěstky předcházejí ty, kteří byli synové království*⁽¹⁾. Ani ty nejsi ušetřen tohoto nebezpečí. Tvůj dlouhý pobyt v Pánově blízkosti buďto prohlubuje tvou úplnou odevzdanost a opravdovou lásku, nebo živí tvou skrytou a nepřiznanou samolibost a povýšenost, která se může v hodině pravdy změnit až v povážlivou a nebezpečnou vzpuru. Ve světle toho, čeho jsi byl právě svědkem, uvaž: copak je vůbec možné dávat najevo Ježíši tak dobrému a laskavému – „Tak to už je příliš!“ Pokloň se pokorně a s úctou svému Pánu, ujisti ho svou oddaností a bezvýhradnou důvěrou a odprošuj ho za všechnu troufalost, které se mu od tebe i od lidí, Nazaretskými počínaje, bez ustání dostává.

Takový Ježíšův neúspěch je ve skutečnosti velkým nezdarem a neštěstím těch, kteří ho od sebe vyhanějí. Je jisté možné nechápat Pánovy záměry a dary. Vždyť *v tomto životě vidíme jen jako v zrcadle, nejasně*. Ale o jednom ses mohl přesvědčit dostatečně: že Ježíš je *Láska*.⁽²⁾ *Láska nikdy nepřestává*. Ať ti Ježíš cokoliv dává nebo cokoliv odmítá, ať Ježíš po tobě cokoliv chce nebo ti cokoliv odpírá, cokoliv zjevuje nebo cokoliv zatajuje, za tím vším nestojí nikdy nic jiného než ON sám, tj. Láska. Jeho Láska tě nikdy nepoškodí, neošidí, nezkrátí, nepodvede. Proč by ses ohlížel, co udělal v Kafarnaum a neudělal u tebe? Nechovej se jako lidé tohoto světa, kteří se cítí zkráceni o to, co vidí u druhých. V Ježíšově lásce máš všechno a nic ti neschází, v něm *máš oporu od matčina lůna*. Jestliže o lásce, která vládne v srdci člověka, napsal Pavel takový chvalozpěv, co by musel napsat o lásce v Srdci Ježíšově? Že všechno to, co platí o lásce lidí, platí i o lásce Boží v míře nekonečné. Co tedy můžeš odpovědět svému Pánu za všech okolností? *Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti, po celý den budu vyprávět o tvé pomoci*.⁽³⁾ To je tvoje prorocké poslání.

Zůstávej mu věrný a neztrácej odvahu, i když musíš počítat s tím, že se ti bude někdy dařit tak, jak se dařilo tvému Pánu. *Není učedník nad mistra*.⁽⁴⁾ Byla doba, kdy se národ hněval na proroka, protože mu oznamoval blížící se Boží trest. Dnes se zpohanštělý lid hněvá na hlasatele už i za to, když mu oznamuje, že Bůh je Láska a že miluje všechny lidi. Spolehni se bez výhrad na Pánovo slovo: *Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, protože já jsem s tebou*. Co mu odpovíš?

Pane, ty jsi moje skála a tvrz. Učil mě od mého mládí, budu hlásat tvé obdivuhodné činy.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 21,31; ⁽²⁾ srov. 1 Jan 4,9;

⁽³⁾ resp. žalm 71; ⁽⁴⁾ Mt 10,24; ⁽⁵⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 1,4-5.17-19

Za (krále) Jošijáha Hospodin mě oslovil: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dřív než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě, prorokem pro národy jsem tě ustanovil. Přepásej svá bedra, vstaň a mluv k nim vše, co ti přikážu. Nelekej se jich, abych tě nezbažil odvahy před nimi. Já totiž dnes udělám z tebe opevněné město, (železný sloup a) bronzovou zeď proti celé říši, proti judským králům a jejím knížatům, proti jejím kněžím i lidu země. Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, neboť já budu s tebou – praví Hospodin – abych tě vysvobodil.“

2. čtení – 1 Kor 12,31-13,13

Bratři! Usilujte o dary lepší. A teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu. Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znející kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládl všecko, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenašel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdal všecko, co mám, a (pro druhého) do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje. Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Láska vše omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všecko vydrží. Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všecko naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné. Když jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mne stal muž, všecko dětské jsem odložil. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tváří v tvář. Nyní poznávám

Pokračování na str. 15

Otec a učitel mládeže

Do věznice na ulici sv. Dominika v Turíně vstoupili jednoho dne roku 1841 dva kněží: don Cafasso, zvaný kněz šibenice, protože doprovázel odsouzené k smrti až na popraviště, a don Bosco, mladý kněz, který teprve nedávno přišel do Turína.

Tmavé chodby, černé, vlhké zdi a ubohé vzezření vězňů hluboce zapůsobily na mladého kněze: „Vidět mnoho chlapců od dvanácti do osmnácti let, zdravých, silných, inteligentních, ale zahálejších a poštípaných od hmyzu, kterým scházel duchovní i hmotný chléb, to mnou otřásl,“ napsal později.

Don Bosco navštívil vězení vícekrát. Snažil se rozmlouvat s chlapci nejen při výuce katechismu (dozorci při tom dohlíželi), ale i s každým osobně. Zpočátku byly jejich vztahy napjaté, občas musel spolknout urážky. Ale časem někteří projevíli důvěru a Donu Boskovi se dařilo rozmlouvat s nimi jako přítelem. Poznával tak jejich minulost, zklamání a hněv, kterým se dokázali zapálit. Nejčastějším proviněním byly krádeže. Chtěli totiž mít více, než dostávali na obživu, a záviděli bohatým, kteří těžili z jejich práce a přitom je nechávali žít v bídě.

Společnost pro ně nedokázala udělat nic jiného, než že je poslala za mříže, kde se ti nejzkaženější stávali vůdci a učitelé ostatních. Jejich potravou byl černý chléb a voda.

Don Bosco napsal: „Nejvíce mě trápil fakt, že mnozí odtud vycházeli s rozhodnutím polepšit se, ale za krátký čas zde byli znovu. Je to proto, že jsou odkázáni sami na sebe.“ Neměli rodinu, případně je příbuzní odmítali, protože měli za sebou vězení. „Říkal jsem si: Tito chlapci by měli venku najít nějakého přítele, který by se jich ujal, pomáhal jim, poskytl vzdělání, ve sváteční den je zavedl do kostela. Pak už by se do vězení nevraceli.“

Každý den se mu dařilo zikat mezi nimi několik přátel. Jeho hodiny katechismu za mřížemi přijímali chlapci stále pozorněji. „Čím častěji jsem jim dal pocítit jejich lidskou důstojnost, tím více se jim to líbilo a dělali si předsevzetí, že se stanou lepšími.“

Ale často se stávalo, že k nim opět přišel a našel je ve stejném stavu jako předtím. Byli to zhrublí chlapci. Ne vždy se dařilo přemáhat jejich znechucení, ale právě tehdy v něm dozrálo rozhodnutí: „Pane Bože, pomáhej mi zachránit tyto mládence.“

Don Bosco přišel do Turína jako 26letý kněz s pevným rozhodnutím zajímat se o chudobnou mládež. Znal však jejich chudobu jen z venkova a nevěděl, co je to bída tehdejších městských periferií. Don Cafasso, kte-

rý byl v kněžském konviktu tři roky jeho zpovědníkem a vodíval ho do vězení, mu říkal: „Chodte do města a pozorujte!“

Michal Rua, jeden z jeho prvních chlapců a pozdější nástupce, podává svědectví: „Už od prvních nedělí chodil po městě, aby si udělal obraz o mravní situaci mládeže. Byl šokovaný. Na předměstích to vřelo, jako by se chystala vzpoura. Město propadalo zoufalství, nezaměstnaní mladíci se potulovali po ulicích a byli schopní udělat i to nejhorší.“

Tito chlapci turínských ulic byli produktem nemravnosti nové společenské situace, která rozvracela svět. Byla to průmyslová revoluce. Zrodila se v Anglii a přišla na pevninu. Měla přinést neobyčejný blahobyt, ale zároveň na ni mělo lidstvo nesmírně doplácet. Vznikla tzv. dělnic-

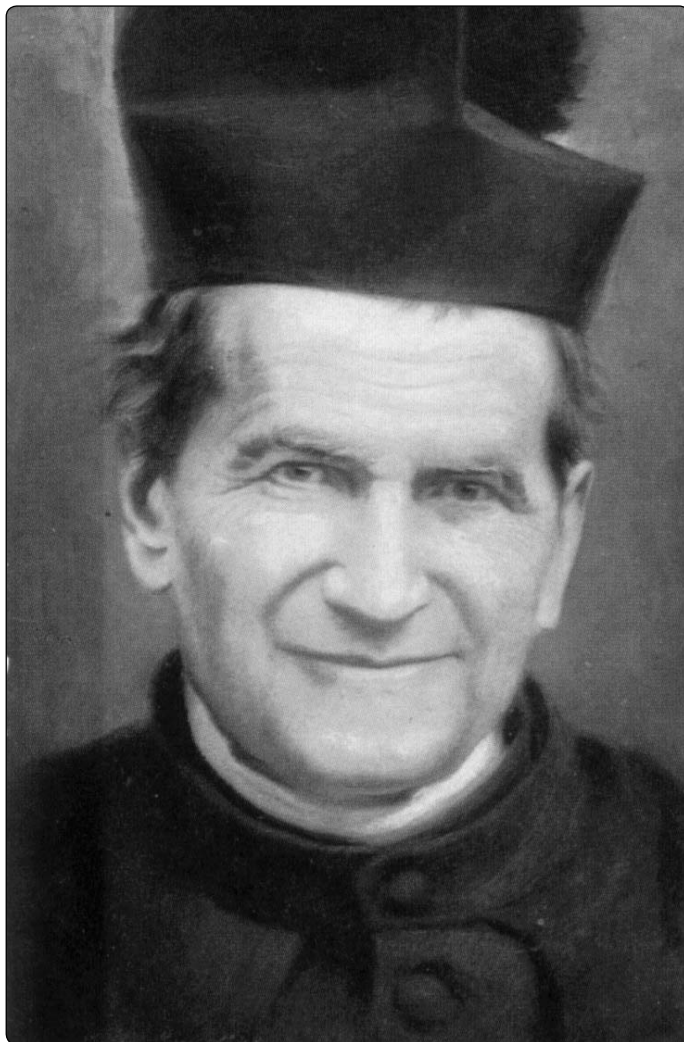
ká otázka, na předměstích měst přibývalo zbídačelých rodin a život nejchudobnějších mas se seklarizoval.

V Turíně tehdy existovalo 16 farností. Duchovní správcové viděli, jak se chlapci toulají po ulicích, ale čekali, až přijdou sami do kostela na tradiční lekce katechismu. Oplakávali staré časy, kdy ještě přicházeli mladí přistěhovalci z venkova s průvodním listem od svého venkovského faráře. Nezpozorovali, že v nastalém společenském vlnobití a s růstem městského obyvatelstva se tyto způsoby vytratily.

Don Bosco si promyslel svůj plán. Tito chlapci potřebovali školu a práci, aby se jim otevřela jistější budoucnost. Potřebovali se mladistvě vydovádět na volném prostranství, ale také se potřebovali setkat s Bohem, a tak objevit a uskutečnit svou vlastní lidskou důstojnost.

Apoštolát Dona Boska se ubíral tímto směrem. 8. prosince 1841 se setkal přede mší se zednickým učněm z Asti. Za tři dni už bylo chlapců devět a po třech měsících 52, v létě 1842 už to byla celá osmdesátka.

Zrodila se Don Boskova oratoř, ale mladý kněz pro ni neměl stálé místo. Putoval s chlapci po předměstí, až se usadil ve Valdocco mezi blázincem, opuštěným hřbitovem a otevřeným polem.

Činnost oratoře se neomezovala jen na neděli. Don Bosco hledal nezaměstnaným práci a pro ty, kteří pracovali, lepší pracovní podmínky. Nadanějším se po práci věnoval jako učitel.

„Navštěvoval jsem je v továrnách a na pracovištích. Chlapci z toho měli velkou radost. Viděli, že jsem jejich přítelem a že se o ně zajímám. Libilo se to i zaměstnavatelům, kteří rádi přijímali takové, o které se přes týden i v neděli někdo staral.“

Dnes by bylo málo těch, kteří by se odvážili nabídnout chlapcům v oratoři tak náročný program. Don Bosco popisuje: „Brzy ráno se otevíral kostel a začalo se zpovídat. To trvalo až do začátku mše svaté, která byla stanovena na osmou hodinu, ale abych uspokojil všechny, kteří se chtěli vyzpovídat, často se odkládala až na devátou. Následovalo vyučování, které trvalo do poledne. V jednu hodinu odpoledne byla rekreace, ve tři hodiny katechismus. Pak byly nešpory, krátká promluva a svátostné požehnání.“ V době rekreace chlapci podle libosti běhali a skákali, Don Bosco se s každým z nich chvíli zastavil. Jednomu doporučil větší poslušnost, druhému, aby se přišel vyzpovídat. Hrál si s nimi, dělal kouzelníka a akrobata, ale především byl knězem.

Někteří chlapci večer nevěděli, kam půjdou spát. Don Bosco jim poskytl nocleh. První dva případy skončily tím, že ho chlapci okradli, ale nedal se odradit. V roce 1852 bydlelo v jeho internátě 53 chlapců, za další dva roky 125, v roce 1860 470 a do roku 1862 vzrostl počet na 600. Mezi těmi nejchudšími se našli jeho budoucí spolupracovníci: Rua, Cagliari, Francesia, Ceruti. Tak se zrodili salesiáni.

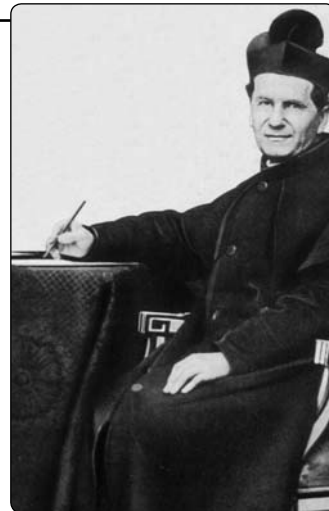
V archivu Salesiánské kongregace jsou uchovány dvě učňovské smlouvy. Obě podepsali za

městnavatel, učň a Don Bosco. V těchto smlouvách se Don Bosco dotýkal některých bolavých problémů. Někteří mistři vyžadovali od chlapců, aby jim dělali různé domácí práce. Don Bosco dosáhl, že je zaměstnávali jen v řemesle. Zakázal bití a vyžadoval, aby zaměstnavatelé chlapce napomínali jen slovně. Staral se o jejich zdraví, odpočinek i o prázdniny.

V roce 1853 otevřel učňovské dílny pro krejčí a obuvníky. Prvním obuvnickým mistrem byl sám Bosco. Pak přišli stolaři, tiskaři, kováři. Vzniklo tak šest učňovských dílen pro úplné sirotky a opuštěné chlapce.

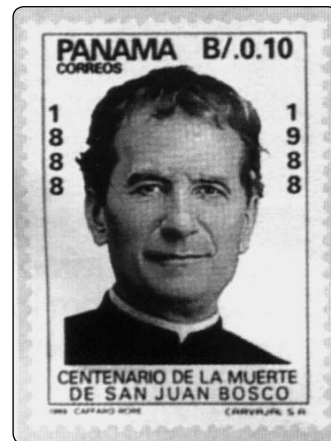
Dílo Dona Boska se rychle šířilo. Když se ho někdo zeptal, jak to dokázal, odpovídal s rozpaky: „Já? Já jsem neudělal nic. To všechno Panna Maria.“

26. ledna 1862 se první chlapec z oratoře stal knězem. Na konci světčova života jich bylo takřka tisíc. V roce 1875 odešlo prvních deset salesiánských misionářů do Jižní Ameriky. V roce 1872 vznikla Kongregace dcer Panny Marie Pomocnice křesťanů. V roce 1875 začalo dílo salesiánských spolupracovníků, třetí salesiánská rodina. Před svou smrtí jim Don Bosco řekl: „Bez vaší pomoci bych nemohl udělat nic. S vaší pomocí jsme setře-

li mnoho slz a zachránili mnoho duší.“

Největším dílem, které Don Bosco po sobě zanechal, byl jeho výchovný systém. Když se ho ptali, jak proměňoval velké domy na jedinou rodinu, kde se všichni měli rádi, odpovídal, že jeho systém spočívá na třech základech: rozum, náboženství a laskavost. Velká rodina vzniká tehdy, když Bůh je Pánem domu, nevládne zde strach, ale obyvatelé se mají navzájem rádi. Vychovatel se musí snažit, aby ho spíše milovali, než aby se ho báli. Vychovatelé musí být ustavičně se svými chlapci: rozmlouvat s nimi, radit jim a laskavě je napomínat. Chlapec se necítí být pokoren, vidí ve vychovateli svého přítele a dobrodince, který mu pomáhá být lepším, chrání ho před nepříjemnostmi, tresty a zahánbením.

Tři roky před smrtí se ho zeptal reportér listu Journal de Rom: „Co si myslíte o současné situaci v Církvi v Evropě, Itálii a o její budoucnosti?“

Don Bosco odpověděl. „Nikdo nezná budoucnost kromě Pána Boha. Lidsky řečeno, je třeba myslet na to, že budoucnost bude vážná. Moje předtucha je velmi smutná, ale nebojím se ničeho. Bůh vždy ochrání svou Církev a Panna Maria, která viditelně chrání současný svět, bude umět probudit jeho zachránce.“

Podle Teresio Bosco: Familia salesiana - familia di santi

DESÍTKY PŘISLUŠNÍKŮ RUDÝCH KHMÉRŮ SE OBRACEJÍ KE KŘESŤANSTVÍ

Je mezi nimi i bývalý tělesný strážce Pol Pota. 59letý Uk Sarith několik týdnů po křtu prohlásil, že mu konverze pomáhá vyrovnat se s minulostí. Pol Potův režim má na svědomí 1,7 milionů lidských životů. Někteří se obracejí, protože je tíží vědomí o způsobených masakrech. Hledají cestu k vykoupení. Mezi konvertity jsou i takoví, kteří odpouštějí svým bývalým trýznitelům. Mnozí se musí postavit proti svým rodinám, které setrvávají v buddhismu. Zatím se obrácení konají převážně v protestantském prostředí, protože zde je jen zcela krátká katechetická příprava ke křtu, ale postupně hledají konvertitě cestu k hlubšímu obrácení.

BISKUP SCHICK V BAMBERGU: FINANCOVÁNÍ POTRATŮ JE SKANDÁLNÍ

V roce 2003 vydala Spolková republika více než 41 milionů Eur na potraty. Biskup Schick to označil za podvod na poctivých občanech. K této částce je třeba ještě přičíst podporu poraden, jako Donum vitae, které svými potvrzeními umožňují beztrestný potrat. Stát tak financuje svou sebevraždu. Tyto prostředky je třeba použít k ochraně a výchově mládeže a k péči o děti např. z tzv. anonymních porodů, které umožňují ženám porodit nechtěné dítě, které pak může být předáno do adopce. I když psychologové mají k tomu své výhrady, je vždy lepší být než nebýt, žít než nežít. Psychologové musejí především přispět k výchově společnosti příznivé k životu. Stát musí více pečovat o rodinu jako základní buňku společnosti. Místo aby podporoval smrt, musí provádět politiku života. To bude znamenat i stimul pro ekonomiku.

Podle Kath-net

Největší žebrák 20. století

31. ledna uplyne rok od smrti P. Werenfrieda van Straaten, který patří k největším dobrodincům minulého století

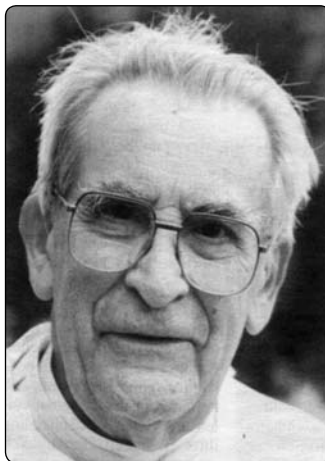
Když jsem se ho zeptal, jak financuje celosvětové pastorační projekty, odpověděl: „Když potřebuji peníze pro nějaký důležitý projekt, důvěřuji Bohu a Panně Marii, ti se postarají, aby se peníze našly. Doposud jsem mohl financovat všechno, co jsem lidem slíbil ještě dříve, než byly peníze k dispozici. Ročně dostáváme na 10 000 proseb z celého světa. Tato přání je třeba prověřit a pak slíbíme finanční pomoc a podporu. V první řadě se staráme o utečence a vyhnance. Na nich se učíme poznávat nouzi pronásledované církve.“

Když papež Jan XXIII. prosil o pomoc pro Latinskou Ameriku, starali jsme se nejdříve o to, aby každý kněz dostal nějakou sumu peněz a podporoval své lidi. Zachránili jsme 2000 kostelů před zřícením tím, že jsme financovali stavební materiál. Vsadili jsme na klíčové potřeby. Všechny prostředky podporujeme kněžský dorost, staráme se o údržbu kostelů a stavbu nových kostelů a o motorizaci misionářů. Všude šíříme náboženskou literaturu, především Bible. Dětská bible byla přeložena do 90 jazyků. Mnoho Biblí proniklo za železnou oponu.“

Se smíchem vyprávěl P. Werenfried o jedné spolupracovnici, která vezla v autě Bible a rozmnožovací stroj do Ruska. V roce 1988 to bylo pro komunisty nepřijatelné. Když přijela na hranici, byla všechna západní auta podrobena přísné a podrobné kontrole. Když chtěl celník odkryt deku, kterou byl náklad přikrytý, praskl mu šev na kalhotách. Kolegové se dali do šíleného smíchu. Kontrolor se snažil zoufale zakrýt vzniklou díru. Byl tak iritován, že řekl statečně ženě, aby pokračovala v jízdě. „Tato spolupracov-

nice se věrně modlila růženec. Pán Bůh ji vyslyšel způsobem, který svědčí o tom, že má smysl pro humor.“

Zeptal jsem se ho, zda mu Bůh pomohl v obzvláště nebezpečné situaci. Chvilu se zamyslel a pak řekl: „Myslím, že to bylo v roce 1976, seděl jsem tehdy v malém dvoumotorovém letadle. Non stop let do Afriky měl trvat šest a půl hodiny. Když jsme letěli nad pralesem, zpozoroval pilot, že radar vypověděl službu. Nepředával žádné údaje z kontrolní věže. Viditelnost v mracích a mlze byla velice špatná. Chtěli jsme doletět do Bukawu, které leží u jezera Kiwu. Pilot se snažil několikrát klesat, aby spatřil jezero, ale marně. Viděl pod sebou jen prales a hory. Měl jsem nejdříve strach, ale pak převládla důvěra v Boha. Brzy jsem získal jistotu, že nezhynu, protože moje poslání stále ještě není u konce. Při opětovném pokusu sestupu pod mraky jsme jen o několik metrů minuli jeden vrcholek. Domorodce zachvátila panika a dali se do křiku. Po dlouhém blouzení konečně našel pilot jezero. Letěl podél

P. Werenfried van Straaten
(zemřel 31. 1. 2003)

břehu, až dorazil k letišti v Bukawu. V nádržích zbylo sedm litrů paliva.“

Jednou kázal ve Švýcarsku. Lidé měli slzy v očích, když vyprávěl o bídě za železnou oponou. Nechal kolovat svůj „milionový klobouk“. Sbirka vynesla 75 000 švýcarských franků a k tomu jeden šek na 300 000.

Na tisk Katechismu katolické církve pro určité osoby v Rusku potřeboval 200 000 dolarů. Slíbil je, i když je dosud neměl. Při setkání s jedním dobrodincem se záměrně nezmiňoval o své finanční potřebě. Ten však právě získal v obchodech nečekaně větší sumu peněz a nabídl P. Werenfriedovi přesně 200 000 dolarů, které potřeboval pro tento projekt.

P. Werenfried hovoří na balkonu opery
ve Lvově, duben 1991

„Nemáme žádné oficiální sbírky. Máme však 500 000 dárců. Příspěvky přicházejí z 15 různých zemí. Podle odhadu spolupracovníků bylo zatím darováno 2,5 až 3 miliardy dolarů.“

Po druhé světové válce ztratilo 16 milionů lidí svůj domov. Byli vyhnaní do oblastí, kde nebyly katolické kostely ani kněží. Právě v této těžké situaci potřebovali lidé útěchu víry. P. Werenfried založil v Königsteinu seminář, ze kterého vyšlo 465 kněží. Ti chodili za svými ovečkami dlouhé kilometry pěšky. Říkalo se jim „Ruckcackpriester“. „Žebral jsem o auta pro tyto kněze. Z velkodušných darů jsme pořídili 35 pojízdných kaplí a mnoho kněží dostalo motorky a auta.“

P. Werenfried kázal jednou v Essenu o nepopsatelné bídě těchto utečenců. Jeho schopnost pohnout lidským srdcem sklízela zde velké plody. Obyvatelé Essenu na jeho výzvu darovali 40 tun potravin, 190 000 DM, 4 auta, 47 motorek, 6 kg zlatých a stříbrných předmětů a 13 kg stříbrných mincí pro potřebné lidi.

Jak Bůh působil skrze tohoto prostého řeholníka, ukazuje příklad z roku 1950. P. Werenfried vypráví: „Bylo to v roce 1940. Němci obsadili Belgie a Holandsko. V malé obci Vinkt zastřelili Němci 85 mužů. Deset let po tomto masakru převládala zde stále hluboká nenávisť k Němcům. Zoufalý farář z Vinktu mě prosil, abych v jeho kostele vyprávěl o poválečné bídě v Německu. Měl jsem z toho strach. Když se to katolíci v obci dověděli, byli pobouřeni. Prohlásili, že na přednášku nepřijdou. Všechno vrcholilo prohlášením. ‚Má štěstí, že je to kněz, jinak bychom ho asi umlátili.‘

V neděli jsem kázal na všech mších svatých. Bylo to nejtěžší kázání v mém životě. Když jsem se po mši v sakristii modlil díkyvzdání, přišla jedna paní a třesoucí se rukou mi dala obálku. Než jsem mohl něco říct, odešla. Ale farář, který byl v sakristii,

ji poznal. „Je to obyčejná selská žena. Při masakru v roce 1940 zahynuli její muž, bratr a syn.“ Když jsem obálku otevřel, bylo v ní 1000 marek. Dostal jsem ve Vinktu 17 obálek s penězi. Obyvatelé také poukázali částky na pomocné konto u německé banky. Darovali potraviny a oděvy a adoptovali jednoho „ruksakového kněze“, tzn. starali se o jeho obživu a modlili se za něho. Tak působil Bůh ve Vinktu. Li-

o nesčetných znameních Matky Boží. Když se na obrazovkách ukázala ikona Matky Boží z Kazanu, která byla tehdy ve Fatimě, zpíval sbor pravoslavné katedrály, aby dodal celé slavnosti lesku. Nakonec kázal P. Werenfried o významu tohoto poutního místa. Byla to opravdu neuvěřitelná událost: přímý přenos z Fatimy do Sovětského svazu! Do země, která tak krvavě pronásledovala katolické křesťany. Na

Pojízdňé kaple

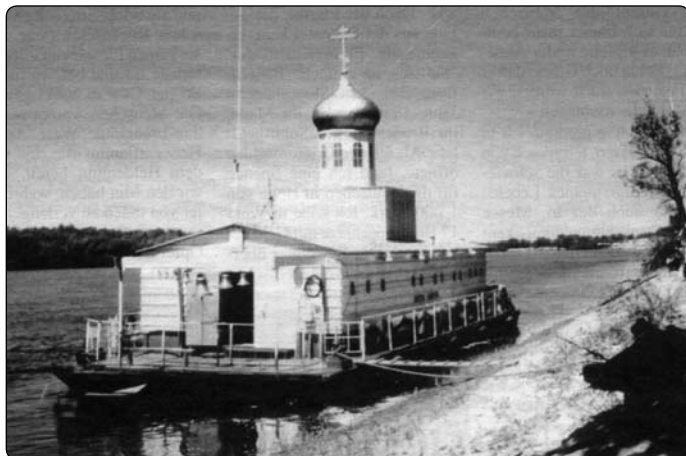
dé čekají na plamenné slovo, které by zapálilo jejich srdce. Jsou pak schopni hrdinské odvahy a jsou ochotni k velkým obětem, když jsou přesvědčeni, že je to potřebné.“

13. října 1991 se stala neuvěřitelná věc. 150 televizních a 350 rozhlasových stanic vysílalo 75 minutový program, který přijímaly takřka všechny sovětské republiky. Program zasáhl 30–40 milionů posluchačů. Obsahem bylo fatimské poselství, které se šířilo Ruskem jako triumf Panny Marie. Vyprávělo

náměstích v Moskvě a jiných velkých městech byly obří obrazovky, aby lidé mohli program sledovat. Jen málo věřících v Rusku slyšelo něco o Fatimě. Toto vysílání mnoha lidmi otrásl.

Je třeba si připomenout, že této události předcházela 19. srpna 1991 pokus o komunistický puč. Jeho výsledkem však byl konec světového komunismu. Bylo to vítězství katolíků na celém světě, kteří se modlili růženec podle fatimských poselství a přispěli tak k velkému obratu.

Podle Maria heute 10/2003

V roce 1998 začala po řece Volze plout nová kaple

Dva kněží - dva osudy

Čím by byl náš život bez věrnosti? Nebylo by důvěry mezi lidmi a nebylo by důvěry v Boha. Zatímco pro jednoho může věrnost znamenat záchranu života, druhého může zachování věrnosti stát život. To se ukázalo výrazně během pronásledování křesťanů za nacismu a za komunismu.

Malého ministranta Teofila Czekallu (* 9. 9. 1879) z pruského Friedlantu vždy uchvacoval příběh mučedníka Vavřince, který se za císaře Valeriána dal raději umučit, než aby se vzdal křesťanské víry. Později byl Teofil poslán do Tübingenu na studium teologie, kde uzavřel přátelství se studenty Evženem Bolzem a Rupertem Mayerem. O několik desetiletí později osvědčili svou věrnost k Bohu a k těm, kteří jim byli světění. Zatímco P. Rupert Mayer byl nacisty popraven, württemberský prezident Bolz byl oběšen pro svůj odpor vůči Hitlerovi. Teofilu Czekalovi se pod komunisty nedařilo o nic lépe. Když odešel do důchodu, ujal se věřících ve farnosti Gollmütz. Ve studené zimě 1945 nabídli němečtí důstojníci P. Czekalovi, že může s nimi utéci před Sověty na Západ. Protože část jeho farnosti se již předtím dala pěšky na útěk, přijal P. Teofil jejich nabídku. Po několika hodinách předjelo jeho auto nepřehledný zástup uprchlíků, mezi nimiž poznal P. Czekalla své ovečky. Žádal důstojníky, aby mohl vystoupit, protože chtěl jít se svými farníky. I když mu to důstojníci naléhavě vymlouvali, trval P. Czekalla na svém. Již den nato předstihl zástup uprchlíků oddíl Rudé armády. Museli se za veliké zimy vrátit zpět do Gollmützu. Tato obec byla mezitím z polovi-

ny vypálena. Oba kněží P. Czekalla a Johannes Schulz spolu s 22 lidmi našli útočiště v jednom nepoškozeném domě. Ale po třech dnech museli na rozkaz Rudé armády vyjít po jednom z domu. Ten první, který překročil práh, byl od čekajících vojáků do krve zbit. Totéž se stalo 22 dalším, mezi nimi i P. Czekalovi. Jen kněz P. Schulz došel nezraněn k hromadě krvácejících a polomrtvých lidí. P. Czekalla se z posledních sil zvedl a udělal umírajícím požehnání. Nato jej sovětská vojska zastřelili. Pak zvedl jeden z vojáků rýč a mlátil s ním dosud žijící po hlavách. Když vojáci na čas dvůr opustili, odplížil se P. Schulz do stáje a tam se skryl. Sověti se záhy vrátili a střelili do lidí, o kterých si mysleli, že ještě žijí. Pak definitivně opustili dvůr.

Po nějaké době uslyšel P. Schulz, jak někdo tiše volá jeho jméno. Dvě děti, které přežily pod tělem zabitě matky, viděly, jak se plazí do stáje. Nyní se pod pláštěm tmy odvažily vylézt z hromady mrtvol. Šok a hrůza jim zcela sevřely hrdlo. Všichni tři se ve sněhu doplázili do sousední vsi. Přežili hrůzu a dostali se na Západ, kde podali o celé události svědectví do protokolu. Vzájemná věrnost a věrnost Kristu jim zůstala až do smrti.

Z Der Fels 1/2004

Pole radosti

Již dříve jsme svým čtenářům představili sestru Elvíru a její společenství, kde se mladí muži zbavují své drogové závislosti. Na jaře 2001 vzniklo v Medžugorje nové společenství pro dívky závislé na drogách - „Pole radosti“.

Nová iniciativa má za cíl nabídnout mnoha dívkám, které poznamenala drogová nebo jiná závislost, radost a naději. Tento projekt, který vděčí za svou realizaci charismatu sestry Elvíry a její houževnatosti, je do jisté míry odnoží známého domu pro muže „Pole života“. Zde mnoho mladých mužů trpělo a modlilo se, zde se zrodil jejich nový život. Dali všechny své nejlepší síly k tomu, aby zbudovali zdi, střechu, přístupové cesty a prožili zde své zmrtvýchvstání a nové narození.

Mladým, kteří se dali na cestu, aby otevřeli „Pole radosti“ pro dívky, sestra Elvíra řekla: „Naše poslání spočívá v tom, že jsme posláni, abychom všude, kde jsme, sloužili druhým. Misijní dílo spočívá v tom, že s radostí hlásáš zprávu o svém setkání: že jsi ve své osamocnosti, ve svém zoufalství potkal zmrtvýchvalého Pána a že hlásáš, že jsi ho přijal k sobě. Boží síla je oživující síla, není to síla, která vychází z tvých schopností. Chceme milovat a láska je

tvůj život, který se rozvíjí s každým pohledem, každým gestem, každou bolestí. To platí zvláště pro ženu, která v sobě nese oheň lásky, stravující oheň. Žena byla stvořena, aby byla manželkou a matkou.“

Rozmlouvali jsme s některými z mladých lidí, kteří zažili tuto zkušenost, a můžeme tak dát živé svědectví, co Matka Boží v Medžugorje na „Poli radosti“ působí.

Marco a Cinzia jsou spolu se svým pětiměsíčním dítětem mladá rodina. Udělali velkou zkušenost. Jsou prvním manželským párem, který žije ve společenství.

Marco, ty jsi koordinoval práci. Můžeš říct, jak tento dům vznikl?

M: Před několika lety jsme díky P. Slavkovi získali tento pozemek o rozloze 5000 m². Bylo to vedle nás a my jsem původně mysleli, že zde rozšíříme mužské společenství; dali jsme sem proto nápis: „Společenství Večeřadla“. Při různých jiných

projektech to málem už upadlo do zapomenutí, když se nás sestra Elvíra jednoho dne zeptala, zda jsme už začali... Krok za krokem jsme postupovali vpřed a přitom jsme pozorovali, že je to dílo Matky Boží a že je její přání, abychom přišli na toto místo. Zde jsme také trpěli, vykonali mnoho tvrdé práce, ale když zde dnes vidíme mladé lidi, je to velká radost.

Jakou funkci dnes dům plní?

M: Zde nemůžeme zatím přijímat skupiny, jen mladé dívky, které to potřebují. Klademe si v Medžugorje již několik let tuto otázku, protože jsme si vědomi, že tyto lidi, kteří sem přicházejí, bychom mohli ztratit. Proto jsme práce urychlili.

Kolik mladých dívek zde je, aby organizovaly příjem?

M: Dům vede dvanáct mladých žen, mezi nimi je i Cinzie, moje žena. Jsou z různých společenství v Itálii a jsou různých národností: Němky, Chorvatky, Italky, Francouzky, aby mohly přijímat příchozí z různých jazykových oblastí. Nedávno přišlo mnoho dívek z Kosova, z Makedonie a Srbska k předběžným pohovorům... Po příchodu si pohovoříme a pak se modlíme za všechny tyto situace. Matka Boží je nám při tomto úkolu velkou pomocnicí.

Máte v úmyslu přijímat zde také skupiny poutníků?

M: Ano, ale ještě nevíme kdy. Ale sestra Elvíra chce, aby kaple pojala alespoň 200 lidí, abychom mohli nabídnout místo těm, kteří si přijdou vyslechnout svědectví.

Flavio, ty jsi spolupracoval od počátku. Jaké jsou tvé zkušenosti?

F: Když jsme začali s prací, byl jsem ve společenství teprve krátce. Dnes je mi 16. Moje znovuzrození je tedy spojeno s Polem radosti. Je pro mě velikým potěšením vidět, že dům je hotov

a mladí přijíždějí a že je možno zde zachránit tolik lidí, tak jako byl zachráněn můj život. Jsem s tímto domem svázán, protože je plod utrpení, které mnozí z nás vzali na sebe. Vstáváme v 5 hodin a já jsem se často ptal, proč tu jsem. Večer jsem byl tělesně jako zbitý, ale teď vidím tu krásu, která z toho utrpení vzešla.

Giorgio, ty jsi jedna z dvanácti dívek z příjmu. Jak se změnil tvůj život tím, že jsi zde v Poli radosti v Medžugorje?

G: Původně jsem ve společenství nepociťovala přítomnost Panny Marie, ale postupně jsem cítila, jak mě Medžugorje v modlitbě přitahuje. Když jsem poznala, že mám přijít sem, byla to pro mě velká radost. Zpočátku jsme se navzájem neznaly; musely jsme si zvyknout na různé kultury a různé charaktery. ... Trpěla jsem, ale současně jsem zakoušela pokoj, jaký jsem dosud nepoznala. Jak často jsem chodila na Podbrdo a cítila jsem, že Gospa je tu se mnou! To mi dávalo sílu jít dál. Bývala jsem vždycky skeptická; moje matka mi vyprávěla o Medžugorje a modlila se za mě. Teď vím, že to byly její modlitby, které způsobily, že jsem přišla sem.

Přicházejí sem mladé zoufalé dívky ze všech zemí. Jak to na ně působí, že patří ke skupině na příjmu?

G: Je to zcela zvláštní a někdy dojemné, ale to mi pomáhá, Bohu díky. Jsem si vědoma, že žiji a že je to povolání. Když jsem byla ještě ve světě, myslela jsem si, že pro lidi, jako jsem já, není už nic krásného, ale zde vidím mnoho mladých lidí, a to je bohatství, které se každý den obnovuje. Myslím, že je to skutečně místo obrácení. Už v samotném společenství cítí člověk jinou atmosféru než v italských společenstvích. Musím každý den, každou minutu děkovat a myslet na to, čím jsem byla, čím jsem a jak nyní žiji.

Podle Maria heute 10/2003

ZÁKAZ PŘÍSTUPU K PŘIJÍMÁNÍ PRO POLITIKY, KTERÍ PODPORUJÍ POTRATY A EUTANÁZII

Biskup diecéze La Crosse ve Wisconsinu vydal před volbami pastýřský list, který podtrhuje ochranu života jako zásadní bod katolické nauky, závazný pro všechny. Současně vydal oficiální pokyn kněžím diecéze, aby nepodávali přijímání politikům, kteří podporují potrat a eutanázii.

V pokynu se mj. říká: „Vyzývám všechny katolické zákonodárce z diecéze La Crosse, aby se přidržovali přirozeného a Božího zákona ve věci neporušitelné důstojnosti lidského života. Pokud tak nečiní, dopouštějí se těžkého veřejného hříchu a dávají pohoršení všem věřícím. Proto v souladu s kánonem 915 všichni katoličtí zákonodárci, kteří patří do diecéze La Crosse a trvale podporují potrat a eutanázii, nesmějí přistoupit k svatému přijímání. Pokud přistoupí, nesmějí být připuštěni, dokud se veřejně neodřeknou dosaavadní praxe.“

Biskup Burke prohlásil, že se ve všech třech případech pokusil se zákonodárci osobně jednat, ti ale neprojevíli vůli přizpůsobit se učení Církve.

Res Catholica - Life Site News, 12. 1. 2004

Sedm hřebů do rakve duše (3)

Smilstvo

Smilstvo je nezřízená rozkoš z radosti těla. Je to prosti- tuce lásky, takové rozšiřování sebelásky, až se Já projektuje do jiné osoby, která je pak milována mylně jako Ty. Pravá láska se obrací k osobě, kterou poznává jedinečně a nezastupitelně. Smilstvo však vylučuje každý osobní prvek ve prospěch smyslových zážitků. Ego tvoří pro nečistotu moderní pláštík a předstírá, že takový hřích je nutný, aby člověk zůstal zdravý, žil plný život a seberealizoval se. Krachující pokus ospravedlnit tuto neřest vědecky je už sám o sobě znamením, jak neradi lidé pokládají toto porušení mravního zákona za hřích. Dnes se jak muži, tak ženy nudí a jsou nespokojeni. Proto se oddávají nečistotě, aby kompenzovali nouzi v duši, a klesají stále hlouběji do zoufalství. Jak říká svatý Augustin: „Bůh nenutí člověka k tomu, aby byl čistý. Nechává o samotě jen ty, kteří si zasluhují, aby se na ně zapomnělo.“

Při smilství se přesouvá střed osobnosti z ducha na tělo. V některých případech vyplývají tyto úchylny z neklidného svědomí a z přání zbavit se sama sebe a vyhledávat druhé. Někdy má člověk také protikladné přání udělat své Já vševládoucím pá- nem tím, že si podrobuje druhé. V pokročilem stádiu zvrhlík vidí, že je pro něho už nemožné osvobodit se jak od svého Já, tak od modloslužby. Duše je uvržena do sebe, do svého vlastního vnitřního pekla. Žádná vášeň nezotročuje člověka tak rychle jako nečistota a není žádné zvrácenosti, která by tak rychle ničila síly ducha a vůle. Excesy mají čtveřý vliv na rozum: oslabují chápání, takže duch je slepý a nevidí pravdu; ovlivňují přehled a cit pro hodnoty, takže dochází k nepředloženému jednání; posilují sebelásku a způsobují neschopnost myšlení; oslabují sílu vůle,

takže chybí schopnost rozhodování, což vede k bezcharakternosti.

Působení na vůli je stejně pustošivé jako na rozum. Kdo se pravidelně oddává nezřízenosti, tihne k tomu, nenávidět Boha a náboženství. Dochází k nenávisti vůči Bohu, protože se zdá, že Bůh stojí v cestě uspokojování tělesných přání. Zvrhlíci popírají existenci Boha, protože jeho vševědoucnost znamená, že toto chování vidí někdo, kdo je musí kárat.

Nečistota vede dále k tomu, že člověk popírá nesmrtnost. Čím více egoista žije pro tělo, tím nepříjemnější je mu myšlenka na soud: uznat nesmrtnost znamená nutnost změnit celý život, což rozkošnické Já nechce přijmout. Sama zmínka o posmrtném životě může

přivést takové lidi k cynismu. Tušení, že je možný soud, jen ještě více zvětšuje nouzi duše. Každý pokus zachránit takového člověka je chápán jako útok na jeho štěstí.

Víra v Boha a v nesmrtnost by v nečistém Já vyvolala touhu stát se svým pánem a ovládat se. Ale dokud se nevzdá neřesti, nechce u takové myšlenky setrvalat. Egoistům je třeba ukázat na to, že změnu životního způsobu musí předcházet změna světového názoru. Jakmile se rozkošník vzdá zlého, začne toužit po pravdě, které se už nemusí bát.

Nečistota nemá s legitimním naplněním pohlavního života v manželství nic společného. Pravá manželská láska vede k vzniku „My“, k uhašení sebetřednosti. V manželské lás-

ce hledá osobnost dokonalé rozvinutí Ty, které je jejím protějškem. Není světlejšího okamžiku nad ten, kdy se Já odevzdává jiné osobě tak, že pud vlastnit je potlačen radostí, že můžeme milovat toho druhého. Takoví milující nejsou nikdy sami, protože k pravé lásce nepatří dva, nýbrž tři a tím třetím v manželství je Bůh. Jedno Ego miluje druhé Ego, protože mu má co dát. A jedna bytost miluje druhou bytost, protože pro ni něco znamená. V lásce se spojují dva, kteří každý sám by byli chudí, a v tom je velké bohatství. Rozvody, nevěrnost, záměrná bezdětnost, neplatná manželství, to jsou všechno karikatury a kacířství proti lásce, a co je nepřátelské lásce, je nepřátelské i životu a štěstí.

Z Ewig 7-8/2000
přeložil -lš-

Zemřel prof. Jaroslav Polc

Dne 15. ledna večer zemřel v Praze církevní historik a bývalý děkan KTF UK, prof. Jaroslav Václav Polc

Jaroslav Polc se narodil 14. 9. 1929 českým rodičům v Chicagu. Základní a střední školu absolvoval již v Praze, kde také maturoval na Jiráskově gymnáziu roku 1948. Dva roky potom studoval na St. Procopius College v Lisle v americkém státě Illinois. Licenciát teologie získal na Papežské lateránské univerzitě v Římě, kde studoval v letech 1950–1955. Na kněze byl vysvěcen 25. 9. 1955 v Green Bay v USA.

V letech 1960–1962 byl knihovníkem Papežského pastoračního ústavu na Lateránské univerzitě a zároveň tajemníkem právě založeného Ústavu Jana XXIII. pro patristiku a středověk. Roku 1962 byl na Lateránské univerzitě promován na doktora teologie. O rok později se stal ředitelem knihovny této uni-

verzity a ve funkci setrval až do roku 1991. V roce 1964 získal, opět na Lateránské univerzitě, licenciát církevního práva a diplom Školy paleografie a diplomatiky při Vatikánském tajném archivu.

V letech 1968–1989 řídil náboženskou řadu římské Křesťanské akademie, ve které vyšlo 110 svazků.

29. 4. 1991 byl Jaroslav V. Polc jmenován docentem pro obor církevní historie na

Katolické teologické fakultě Karlovy univerzity v Praze a 14. 10. 1992 profesorem církevních dějin a patristiky. Od roku 1994 byl rovněž členem odborné komise Českého historického ústavu v Římě. V letech 1997–2002 byl děkanem KTF UK.

Zemřel ve večerních hodinách 15. 1. 2004 v nemocnici sester boromejek v Praze na Malé Straně.

Pohřben byl 23. ledna v Břevnově.

Jeho smrt je pro Církev v naší vlasti i pro náš národ velkou ztrátou. Pan prof. Polc si zaslouží naši vděčnost, dnes především v modlitbách.

-jv-

(Životopisná data z české sekce Radio Vaticana.)

Nejlepší Němci?

3,3 miliony diváků druhého televizního programu v Německu se účastnilo hlasování „Naši nejlepší“ (29. 11. 2003) a z toho 778 984 dalo svůj hlas Konrádu Adenauerovi. To je potěšitelné, ale méně potěšitelné je, že více než půl milionu hlasovalo pro Karla Marxe, a pokud jde o posluchače bývalé NDR, tam stojí Karel Marx na prvním místě.

Je na tom něco zarážejícího? Než odpovíme ano nebo ne, bude vhodné se nad Marxem a jeho působením zamyslet. Vyznavači marxismu mají odpovědnost za smrt 85 milionů lidí, což je naprosto nesporné. „Černá kniha komunismu“, která vyšla v Německu před pěti lety, poskytuje dostatečné množství důkazů. Naskytá se otázka, zda se tyto vražedné právy odvolávali na Marxe, nebo zda nebylo záměrně zneužito jeho jméno. Žádný ze sdělovacích prostředků nepředkládá takovou otázku a dokonce nemá odvahu hledat takovou odpověď.

R. 1968 jsem byl požádán, zda bych vedle svých státoprávních přednášek týkajících se Spolkové republiky Německo nemohl věnovat pozornost také politickému systému NDR. Již při studiu prvního článku tamní ústavy mně zarazilo přiznání k marxismu leninismu. Musel jsem se tedy seznámit s učením Karla Marxe, jeho přítele Bedřicha Engelse a Vladimíra Iljiče Lenina.

V další části mého článku nepůjde o to, představit dialektický a historický materialismus, nýbrž o odpověď na položené otázky, jmenovitě zda existují nějaké důvody, abychom Marxe zařadili mezi naše nejlepší muže, anebo naopak, zda pachatelé uvedení v Černé knize komunismu mohli své megazločiny vykonat s odvoláním na Marxe a jaké byly motivy jejich jednání.

V jednom letáku komunistické levice ve Francii stojí: „Marx a Engels nemohli předvídat dějiny komunistického hnutí v tomto století, nemohli předvídat stalinovou zvrácenost a zločiny spáchané ve jménu komunismu.“ To je názor mnoha lidí. I vydavatel

uvedené Černé knihy Stéphane Courtois sdílel tento názor.

Když mezitím došlo k našemu vzájemnému setkání, konfrontoval jsem ho s texty z Manifestu komunistické strany, který Marx a Engels zveřejnili v roce 1848, kde na jednom místě stojí. „Jedním slovem, komunisté podporují všude každé revoluční hnutí proti stávajícím společenským a politickým poměrům... Komunisté pohrdají tím, že by své názory a záměry zatajovali. Prohlašují otevřeně, že budou moci dosáhnout svých cílů jen násilným zničením veškerého dosavadního společenského řádu.“ Tomu předchází požadavek odbourat vlastnictví půdy, dědičné právo, soukromé vlastnictví a rodinu a zavést nucenou práci a veřejnou výchovu všech dětí. To všechno bude, jak stojí na jiném místě, prosazeno „násilím a s co nejneúprosnější bezohledností“. Nemusí prosazení tohoto zcela radikálního programu nutně vyprodukovat postupně hory mrtvol a proudy krve?

Nato odpověděl Courtois před desítkami posluchačů: „Ja-

Faksimile titulu listu českého vydání Manifestu komunistické strany z r. 1898

Konrad Löw

ko knihkupec jsem sice šířil Manifest komunistické strany, ale zřejmě jsem ho nikdy pozorně nepřečetl až do konce, jinak bych se nikdy nepokusil snímat z jejich beder odpovědnost.“ Tak došlo k tomu, že Courtois byl ochoten napsat úvod k mé knize „Rudá kniha komunistické ideologie. Marx, Engels a Lenin otcové teroru“. Stovky citátů poskytují důkazy, že Stalin se nedopustil žádné svatokrádeže, když dal nad svůj pracovní stůl umístit podobiznu Karla Marxe. Zde je malý výběr těchto citátů:

„Konečně docházíme ještě k takovým výsledkům z vývoje pojetí dějin,... že revoluce je nejen nutná, protože vládnoucí třída nemůže být jiným způsobem svržena, ale je nevyhnutelná, protože útočící třída může jen revolucí dosáhnout toho, aby svrhla ze své šíje celé to staré jho a vytvořila si možnost založit novou společnost.“ „Svatý církevní otec se bude velice divit, až v poslední den, kdy se všechno naplní, propukne nad ním den, jehož červánky na nebi budou odleskem hořících měst, kdy pod touto ‚nebeskou harmonií‘ dolehnou k jeho sluchu melodie Marseillaisy s obligátním duněním kanónů a gilotina bude k tomu bušit do taktu, kdy prokletá ‚masa‘ tu bude vřít a ona pozvedne své sebevědomí.“ „Komunisté nehlasají vůbec žádnou morálku.“ „Bezvýsledné krveprolití od červnových a říjnových dnů, vel-

ký svátek obětí od února a března a kanibalismus kontrarevoluce přesvědčí národy, že je jen jeden prostředek, jak vražedné smrtelné bolesti staré společnosti a krvavé porodní bolesti nové společnosti zkrátit, zjednodušit, zkoncentrovat: je jen jeden prostředek, a to je revoluční terorismus.“ „Jsme bezohlední a nežádáme od vás žádné ohledy. Až na nás přijde řada, nebudeme terorismus přikrašlovat.“

To je Marx jako živý. Jako vydavatel a redaktor Neue Rheinische Zeitung obklopil se přáteli, kteří smýšleli v duchu svého pána a napsali: „Židovství je zatím ještě desetkrát podlejší než západoevropští buržousti, protože podvádí národy pod pokryteckou, na burzách oráztkovanou maskou demokracie, aby je vedlo k despotismu zločince. Kde demokracie má za základ jen hloupost a židovské padouchy, sprostou honičku po postavení, dotáhnout to všechno ještě dále.“ „Všeobecná válka, která pak vypukne, vyhladí všechny ty volské hlavy a vymaže jejich jména. Příští světová válka zničí nejen reakční třídy a dynastie, ale vyhladí také ze zemského povrchu všechny reakcionářské národy, a teprve to bude pokrok.“

Krásný pokrok – zánik reakcionářských tříd a národů! Již v polovině padesátých let musela SPD konstatovat, že jejich glorifikovaná vedoucí postava je antisemita, nenávidí slovanské národy, je průkopníkem totalitarismu a terorismu. Proto se bez udání důvodů rozloučila s Marxem.

Jak vysvětlit, že Marx má dnes opět tak zvučné jméno, a to u národa, jehož představitelé při pohledu na masové vraždy dvacátého století prohlašují den co den slavnostně: „Již nikdy více“? Odpověď je stejně prostá jako u Courtoise: Všechny texty, které odhalují pravou podstatu, jsou systematicky zamlžovány. Známé je jen několik vět, které při prvním poslechu probouze-

jí příjemné představy. Tak byl vybudován mýtus, který nemá sobě rovného. Typický je názor, který zastával pověstný jezuita Oswald von Nell-Breuning: „Zatímco dosud (tím je míněn rok 1932, kdy byly vydány tzv. spisy mladého Marxe) byl Marx znám jen jako vzteký bojovník, nenávislný a chladnokrevný myslitel a současně zanícený revolucionář, nyní s překvapením poznáváme jiného muže, Marxe poznamenaného skrz naskrz lidskostí, muže, kterému jde o člověka, o lidskou důstojnost a lidské zacházení s každým, kdo má lidskou tvář.“ Tento muž Boží nebyl se svým názorem osamocen, mnoho významných osobností s ním sdílelo jeho omyl.

Co může určovat tuto „Marxovu naprostou lidskost“? Von Nell-Breuning nám odpovídá: „... dřívější názory nelze zdůvodnit žádnými texty nebo Marxovými názory, nýbrž je to jen rozšířené mínění...“ Jiní, jako Richard von Weizsäcker a jeho nohsledi, citovali výlučně tzv. Marxův „kategorický imperativ“: změniti všechny podmínky, v nichž je člověk jako ponížena, zotročena a opuštěná bytost... Toto vyjádření skutečně budí dojem, jako by u něho hrály významnou roli především humanitní impulzy. K tomuto pojetí jsem dospěl i já při studiu běžné marxistické literatury, dokud jsem nenahlédl do celého literárního pozadí.

Blíže zkoumání nám totiž ukáže, že i na tomto „klasic-kém“ místě šlo především o to, zavrhnout všechny stávající poměry, vytvořit „tabula rasa“. „Všemi poměry“ byl pro Marxe především stát a obzvláště každé náboženství, občanská společnost, židovství, právní řád, soukromé vlastnictví, manželství a rodina. I pro to existují tucty dokladů.

Tato averze proti všemu nebyla výsledkem konfrontace se špatnými poměry té doby, nýbrž byl to zcela zjevný podstatný rys jeho osobnosti. Jeho a jemu rovné charakterizoval již Heinrich

Pomník Karla Marxe na londýnském hřbitově Highgate

Heine jako „bezbožné sebecitěle“. Sama Marxova maturitní práce z německého jazyka mluví za mnoho svazků. Šestkrát použil slovo „zničit“, zatímco v pracích jeho spolužáků se toto slovo neobjevuje ani jednou. Jeden z nich ho později nazval „ničitel“. Dále se Marx ve své úvaze domnívá, že musíme usilovat o stav, „který nám zajistí nejvyšší důstojnost“. Proti tomu nelze nic namítnout; ale co si Marx představuje pod pojmem důstojnost? „Důstojnost je to, co člověka nejvýše pozvedá, co jeho jednání a jeho úsilí propůjčuje nejvyšší šlechtictví, co

ho činí nedotknutelným, obdivovaným od lidí a co ho vyvyšuje nad ostatní, kteří jsou kolem něho.“ Taková samolibost při současném pohrdání masami – mnohokrát se o nich vyjadřuje jako o „lidském smetí“ – je typická pro jeho život i jeho dílo. Žádná z jeho 150 básní z mládí nemohla být doporučena mládeži k četbě, a to ani v NDR. Jeden příklad:

„Chci si vybudovat trůn – jeho vrchol musí být chladný a obrovský – hradbou ať je mu nadlidská hrůza – a jeho maršál – nejkrutější muka.“

IZRAEL ZAKÁZAL VÁNOČNÍ STROMKY

Ve státních školách v Izraeli není dovoleno stavět vánoční stromky. Rozhodl tak Knesset, úřad pro výchovu, 6 proti 3 hlasům. Stalo se tak, když na jedné univerzitě blízko Jeruzaléma při prosincovém židovském svátku dal rektor na škole ze solidarity ke křesťanské menšině postavit také vánoční strom. Gil- la Finkelstein prohlásil, že pokud se tomu neučiní přítrž, budou stromky příští rok na všech 200 školách. Předseda výboru Ilkan Šalgi lituje, že došlo k takovému zákazu, a pokládá ho za ostudný. Nikde ve světě se nezakazuje židovským menšinám používat jejich symboly.

Podle Kath-net

Když odcházel z Rheinische Zeitung, charakterizoval sám sebe pod falešným jménem: „... zřídka kdy bylo možno spatřit kritický rozum s takovou virtuozitou v zálibě z ničení, nikdo neukázal zářivěji svou nenávisť vůči všemu tzv. kladnému, nikdo ho tak nepolapil do svých sítí a nepotlačil.“

Jeho milující a starostlivý otec napsal 19letému studentu Karlovi: „Chci a musím Ti říct, že jsi svým rodičům způsobil mnoho nepříjemností a pramálo či vůbec žádnou radost.“ „Jsmeteprve ve čtvrtém měsíci, a už jsi z nás vytáhl 280 tolarů. Tolik jsem tuto zimu ještě nevydělal. ...Jsem úplně vyčerpaný, milý Karle, a musím skončit.“

Je to ironie, že Marx je nejvíce vážený tam, kde lidé ještě dnes trpí na následky jeho nauky, v bývalé NDR. Lidé tam stále ještě na něho věří a žádné ze státem placených školních zařízení není schopno skoncovat s Marxovým mýtem!

Vzhledem k této schizofrenii nám zbývá malá útěcha, ohlednutí na nacistickou éru. J. Fest a S. Haffner, dva věrohodní svědkové své doby, jsou zajedno v jednom: „Kdyby se byl v roce 1938 podařil atentát na Hitlera, mnoho Němců by neváhalo prohlásit ho za největšího německého státníka.“ Byl by asi s velkým náskokem „naš nejlepší“.

Pokud jde o von Nell Breuninga, ten již neopakoval svou větu: „My všichni stojíme na bedrech Karla Marxe,“ kterou po něm převzal i Willi Brandt. Po tvrdé debatě ve Stimme der Zeit prohlásil k 100. výročí Marxovy smrti (1983) na gymnáziu v Trevíru: „Co Marx způsobil ve světě, je bezpříkladné... Můžeme jen říct, že změny, které vyvolal ve světě, jsou snad to největší neštěstí, které dolehlo na lidstvo. Nemůžeme se chlubit svým spolužákem Marxem, pokud to nemá být dětská naivita.“ K tomu není co dodávat.

*Z Der Fels 1/2004
přeložil-lš*

Poslušnost – cesta ke svobodě

Superstar provždy:

O fascinující síle světců včera i dnes, příklad Panny Marie

Evropa hledá své superstars. Za každou cenu je nutno vyprodukovat „hvězdu“. Metody, které se k tomu používají, oscilují mezi groteskou a věrohodností. Zajímavá je jedna věc. Paralelně k hledání superhvězdy probíhalo v Německu v poněkud serióznější formě hledání největšího Němce všech dob. Stal se jím Konrád Adenauer, první spolkový kancléř a praktikující katolík původem z Kolína n. Rýnem.

Snad Německo skutečně hledá superhvězdy, lidí, ke kterým by mohlo vzhlízet, kteří jsou svým způsobem něco zvláštního, vzory k napodobení, které by bylo možno obdivovat. Zdá se, že takové vzory jsou nedostatkovým zbožím, každopádně se hledají obtížně. Nicméně tím více lidé po nich touží. Obdivuhodné vzory k následování se nedají vyrobit více méně pošetilou mediální podívanou. Takto vyrobené hvězdy dneška se zítra ztratí ze scény, jakmile se objektivně zaměří na jiný objekt. Kde tedy vzít opravdové vzory, které nespočívají na zdání nebo show, nýbrž skutečně jimi jsou?

Před několika měsíci jsme zažili, jak je možno takový vzor představit: mám na mysli blahorečení matky Terezy z Kalkaty. Již za života byla mediální hvězdou, obdržela Nobelovu cenu a byla váženou osobností přes všechny kulturní a náboženské hranice. Když zemřela, zasloužila si státní pohřeb, na její blahorečení se sešly statisíce na náměstí Svatého Petra a miliony u televizních a rozhlasových přijímačů. Takové vzory se nerozplynou jako mýdlové bubliny, nýbrž zůstávají i po své smrti „hvězdami“, které udávají směr na moři dezorientace.

Matka Tereza je proto skutečnou superstar, protože uskutečnila ve svém životě to, co jí Bůh určil. Ale nejen matka Tereza

měla zvláštní povolání a poslání. S každým z nás má Bůh své jedinečné a nezaměnitelné záměry. A když skutečně, co Bůh s námi zamýšlí, tak i my se stáváme vzory, které poskytují druhým oporu a orientaci, které dělají svět jasnější a radostnější. Lidé, kteří toto své vlastní povolání odhalí a s Boží pomocí prožívají, jsou Bohem chtěni svatí lidé.

Pravzorem Bohem chtěného svatého člověka je Panna Maria. Byla bez viny a zcela taková, jak ji Bůh chtěl. Na ní se můžeme učit, co patří k tomu, být svatý, být superstar. Je toho mnoho, co nás na svatých fascinuje. Svatý život je něco zcela jiného než dlouhá chvíle. Neboť jít za Božím hlasem je vždy dobrodružství. Jedno, co je na svatých obzvláště fascinující, je jejich svoboda. Není svobodnějších lidí než světců! Pomysleme na 20. století: žádný z těch nejtotalitnějších režimů jim nebyl schopen odejmout vnitřní svobodu vyznávat svou víru. Nakonec vždy zůstali vítězi. A když se zeptáme, jak dospěli k takové svobodě, odhalíme něco podivuhodného – cesta ke svobodě vede přes poslušnost. Na první pohled se zdají svoboda a poslušnost jako něco protikladného, ve skutečnosti to vypadá jinak. Bez poslušnosti není svobody.

Podívejme se blíže na tuto na první pohled překvapující souvislost na příkladu Panny Marie. Když přišel anděl k Marii a sdělil jí, že se má stát Matkou Boží, jistě s tím nepočítala. Pravděpodobně měla jiné představy, ale již také něco jako tušení: něco ke mně přichází, ale já nevím co. Ale ať už měla jakékoliv plány, dovolila, aby byly zkrženy. Proto rozhovor s andělem končí struč-

nou, ale rozhodující větou: *Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova* (Lk 1,38). Maria Boží slovo nejen slyší, ale také je uposlechne. Poslušnost, kterou zde projevuje, prochází nyní jako červená nit celým jejím životem. Poslouchá Boha zcela a bez výhrad a beze zbytku, přijímá jeho vůli nejen zevně, ale také vnitřně, činí ji svou vůlí. Boží vůle se stává její vůlí. Není žádného rozdílu mezi Boží a její vůlí. Radu, kterou později dá sloužícím na svatbě v Káně – *Cokoliv vám řekne, učinite* (Jan 2,5), tuto radu nejdříve učiní obsahem svého srdce.

Boží Matka nejdříve na vlastním těle zakusila, že Boží vůle člověka nezotročuje, ale činí velikým. Přivádí všechny její vlohy a talenty k rozvoji. Tato zkušenost s Boží vůlí přivádí Matku Boží k jásetu. Na návštěvě u své tety Alžběty volá s překypující radostí: *Velebí má duše Pána a můj duch jásá v Bohu*

mém spasiteli..., neboť mi učinil veliké věci (Lk 1,46-47,49). Ano, Bůh není otrokář, který žádá bezpodmínečné podrobení. Spíše chce, abychom měli podíl na jeho vůli. Tato křesťanská poslušnost je tedy něco zcela jiného než v islámu požadované podrobení. Když uskutečňujeme tuto křesťanskou poslušnost, pak jsme absolutními výherci, neboť pak připouštíme, že i nás Bůh zachraňuje a činí s námi veliké věci.

Poslušnost jako cesta ke svobodě není u lidí dnešní doby právě v kurzu. Kdo vyžaduje poslušnost, nečiní se právě oblíbeným. A přece jsem přesvědčen o tom, že nikdy nebyli lidé tak poslušní, tak bezpodmínečně poslušní, jako právě v našich dnech. Jen se podívejme na přísnou poslušnost, kterou vyžaduje móda. Na celém světě, ať už v Rusku, Americe či Austrálii, nosí lidé to, co nařídili módní tvůrci, takřka jako uniformu. Nic proti módnímu oblečení, ale diktát módy je udivující. Nebo se podívejme na naši demokratickou společnost. Výzkumy a jejich výsledky diktují často agenda politiků: na místo osobního přesvědčení nastupuje nezřídká tzv. veřejné nebo lépe – zveřejněné mínění. Jak mnoho lidí poslouchá více méně bez vlastní vůle své rozkoše a nálady, které se mění den ze dne. Ale i v Církvi jsme někdy v nebezpečí, že budeme plout na této vlně: nejsou témata komplexů v hlásání diktována poslušností vůči duchu doby, který to či ono nechce slyšet?

Poslušnost patří ke každodennímu životu. Všichni jsme k něčemu poslušní, je jen otázka, k čemu. Proč nám připadá tak těžké poslouchat Boha? Proč tak hloucně trváme právě vůči němu na své nezávislosti, zatímco jsme bezvýhradně poslušní vůči všemu ostatnímu: své náladě, módě, veřejnému mínění? Život Matky Boží nám ukazuje: poslušnost vůči Bohu nás činí velikými a pozvedá naši důstojnost.

Poslušnost vůči Bohu je cestou ke svobodě. Postupme na této cestě o krok dále. Naskytá se totiž otázka: Jak nalezneme Boží vůli? Zde vstupuje do hry Církev. Jejím úkolem je ohlašovat Boží vůli, jeho učení, jeho pravdu, jeho požadavky. Je tak říkajíc tlumočnicí Boží vůle. A dělá to nikoliv z nafoukanosti, nýbrž protože jí to Bůh uložil. *Jděte ke všem národům, ...křtěte je, ... učte je zachovávat*

všechno, co jsem vám přikázal. Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa (Mt 28,19-20), říká Pán apoštolům. Petrovi a jeho nástupcům svěřuje vedení Církve a ve spojení s ním ostatním apoštolům a jejich nástupcům. Zcela jednoznačně říká: *Kdo vás slyší, mne slyší, a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá. Kdo pohrdá mnou, pohrdá tím, který mě poslal* (Lk 10,16).

Poslouchat pokyny Církve není slepá, ale vidoucí poslušnost. Zakládá se na víře, na Kristu a na jeho poslání, které svěřil Církvi. Kdo poslouchá pokyny Církve, důvěřuje více Duchu Svatému, který jí byl přislíben, než vlastnímu rozumu. Kdo následuje pokyny Církve, vidí, že nemůžeme skutečnosti posuzovat jen podle míry svého vlastního rozumu. Jistě, jsou situace, pokušení, které mohou zatemnit náš rozum, takže nás jen uvědomělá poslušnost může uchránit, abychom nesešli na bludnou cestu. Jestliže se nám podaří, že následujeme poslušnost Matky Boží, pak je naší odměnou velikost a důstojnost, kterou nám žádný člověk nemůže dát. A jsme obdarováni ještě více: jsme osvobozeni od závislosti a požadavků poslušnosti k tomuto světu, získáváme pravou svobodu, *svobodu a vznešenost Božích dětí* (Řím 8,21), jak nám říká apoštol Pavel. To je náš cíl, svoboda Božích dětí.

Poslušnost není něco samostatného, poslušnost vede ke svobodě, a to svobodě, která si zaslouží toto jméno. I zde je nám Matka Boží vzorem svatého, Bohem chtěného člověka. Protože cesta ke svobodě je současně cestou ke svatosti! Poslušnost vůči Boží vůli nám dává nezávislost na lidských názorech: když řekla andělovi *Staň se*, je zbavena úzkosti, že ztratí svého snoubence a své povolání. Když je její Syn zatčen, je svobodná od úzkosti o svůj život a zůstává s ním, zatímco ostatní prchají. I svatý Petr nám dává příklad svobody a velikosti Božích dětí. V noci uposlechne svůj strach a zapře Pána,

zemi k těm největším, a tedy nejoblíbenějším. Jeho ideje a zásady se rozšířily ve světě obdivuhodnou rychlostí a do té míry prakticky opanovaly myšlení a postoje, že se pro ně třídí boj a násilí už dnes staly nejen zbytečnými, ale představovaly by dokonce překážku, protože by pošramotily jejich škrabošku lidumila a osvoboditele. To, co v Marxově době znělo jako pobuřující rouhání, stalo se samozřejmou součástí dnešního smýšlení. Jak předpověděla Panna Maria ve Fatimě, tyto bludy se přes Rusko rozšířily do celého světa a pevně se v něm zabydlely, až nabyly podoby „civilizace smrti“. Ideologické školení ve prospěch této „civilizace“ se nyní koná takřka denně a téměř v každé domácnosti díky prostředku, o kterém se otci antievangelia, když psal tento svůj ďábelský program a prokoukou vizi, ani nesnilo.

Mohlo by se nám zdát, že zlo má na tomto světě stále větší možnosti a větší úspěchy než Boží království. Jaké jsou to úspěchy? Praotec komunismu chtěl vybudovat pozemský ráj. Veliká země, která se jeho myšlenek ujala a 70 let je silou a mocí uskutečňovala, tone v bídě a hlubokých sociálních rozdílech. Marxovým současníkem jen o něco jižněji byl chudý a prostý kněz Jan Bosco. Také viděl bídu a sociální nepravdu. Nenasadil proti ní třídí boj, ale lásku. Není jeho dílo velikým úspěchem Božího království? I ono se rozšířilo do celého světa s obdivuhodnou

prchá před veleradou a jejími vojáky. Po několika týdnech je zatčen toutéž veleradou, ale to už říká statečně: *Uvažte sami, zda se sluší poslouchat více vás než Boha. Nemůžeme mlčet o tom, co jsme viděli a slyšeli* (Sk 4,19-20). Jeho poslušnost vůči Boží vůli ho činí svobodným od veškerého lidského strachu.

Svoboda není jen svobodou od, nýbrž spíše svobodou k něčemu. Poslušnost Matky Boží pro

rychlostí. Není důvod propadat malomyslnosti. Bůh se přece nemůže dát zahanbit svým Protivníkem, ale na rozdíl od něho nikdy nepoužívá násilí. Ďábel bude nakonec dokonale pokořen, ačkoliv má takřka neomezené možnosti. Pokoří ho Bůh svými svatými, kteří svobodně a zcela dobrovolně dávají přednost Božímu království.

Aby mohl projevit svou milost a moc, potřebuje na svou vinici ochotné dělníky, kteří mají v srdci nikoliv nenávist a zášť, ale lásku, dávají se mu zcela k dispozici a bezmezně mu důvěřují, tak jako před sto padesáti lety Jan Bosco, apoštol mládeže, a o sto let později van Straaten zvaný Špekpater nebo matka Tereza. U všech tří je příznačné, že začali úplně z ničeho a s holýma rukama, přesně jako Kristovi učedníci: „Neberte si mošnu, ani měšec, ani druhou suknicu, ani opánky...“ Byli chudí a zůstali chudí, a přece jejich rukama prošly miliony a zanechali za sebou neuvěřitelné dílo pro dobro svých bližních. Nikdo z nich nezačal obracet a dobývat svět, prostě se ujali z celého srdce toho prvního potřebného, kterého potkali. Je to něco nedostizného a nenapodobitelného? Kdyby to udělal každý křesťan, změnil se tvář rodin a s nimi tvář světa. Kde je naše víra, naše láska, naše důvěra? Bez nich svazujeme ruce Boží všemohoucnosti! Nikdo nemůže žít jen pro sebe. Buď to žije pro Boha a pro bližní, nebo pro jeho věčného Odpůrce - ďábla. -red-

ni vytváří svobodný prostor zcela nerozděleně žít pro svého Syna a jeho království. Tak zůstává v jeho blízkosti, a to zvláště tehdy, když se to stalo nebezpečné. Jen ten, kdo se stal vnitřně svobodný, nalézá potřebný svobodný prostor dát svému životu trvalý kladný směr. Vezměme si např. lásku mezi mužem a ženou: pravá láska mezi mužem a ženou může vzniknout jen tam, kde se oběma podaří integrovat svou sexua-

litu. Protože jen tehdy jsou muž a žena navzájem nikoliv objektem rozkoše a uspokojení, nýbrž osobami, které se jedna druhé darují a přijímají. Nebo jiný příklad: Teprve když jsem svobodný od touhy být za každou cenu dobře přijímán, když se stále neptám, zda „jsem pro druhé v obraze“, teprve pak získávám prostor, abych stál za svým osobním povoláním. Teprve potom jsem schopen položit si otázku: Pane, co chceš ode mne? Jak mohu stát před tebou? Jak mohu být přijímán od tebe? Na této otázce a na odpovědi všechno záleží!

Denně stojíme před alternativou: Posloucháme Boha a jeho pokyny, které nám Církve předkládá, nebo posloucháme svět a jeho požadavky k poslušnosti? A tak se stále rozhodujeme mezi alternativami: Volím svobodu, nebo nesvobodu? Nedejme se oklamat zdánlivou svobodou, která není nic jiného než závislosti. Volme svobodu. Svět hledá vzory, které jsou pravé a podle kterých je možno orientovat se v tomto moři dezorientace, ve kterém žijeme.

Matka Boží je pravzor člověka, jak ho chce Bůh. Na ní je zřejmé, že cesta ke svatosti není nic jiného než cesta ke svobodě. Matka Baží byla zcela poslušná k Boží vůli a našla tak dokonalou svobodu. Teprve tato svoboda jí umožnila zcela se zasvětit svému Synu a jeho dílu. Matka Tereza následovala tento vzor. Žila v poslušnosti vůči Bohu. Tato poslušnost se konkretizovala ve velké věrnosti a lásce ke Svatému otci a papežskému učitelskému úřadu. Tato poslušnost jí propůjčila svobodu od všech pokušení přizpůsobit se světu a stala se tak neúplatnou a její dílo přináší ovoce.

Nyní jsme na řadě my. Každý z nás je povolán být superhvězdou v Božích očích, být svatý. Každý z nás je povolán vést život, který skrze *poslušnost vede k svobodě Božích dětí*.

Z Der Fels 1/2004
přeložil -lš-

PAPEŽ PIUS XII. (2)

Posadil jsem se tedy vedle něho na zábradlí, které se pohybovalo mezi dvěma kamennými hrazenými kolem obou nejbližších kašen, a čekal jsem, až moje cigareta v koutku jeho úst rudě zazáří v temnotě.

„19. červenec 1943 byl oním dnem, kdy začaly první bomby dopadat na území Říma,“ začal své vyprávění, aby pak pokračoval – „questo maledetto Inglese!“

„Ale, Sandro,“ nemohl jsem si odpustit poznámku, „Anglosasové byli přece tehdy tvými přáteli, byli spojenci komunistů.“

Měřil si mě přezíravě ze strany. „Che disgraziato!“

„A jejich bomby,“ pokračoval jsem bez dojetí dále, „platily přece tvým nepřítelům – fašistům.“

Nadával nahlas pro sebe: „Che porcheria!“ „Nech toho klení,“ napomenul jsem ho, „jinak tě ještě uslyší papež.“ Ihned ztichl. Mezi rozlehlými Berniniho kolonádami se ozývalo: ...ria, ...ria.

„Vždy, když si vzpomenu na 19. červenec,“ omlouval se šeptem, „musím nadávat. Snadno se rozčilím. Když uvážím, že netrefili fašisty, ani jednoho tedesco, ale naše ženy a děti a soudruhy!“ Spokl poslední kletbu a mlčel.

Opatrně jsem mu připomněl: „Sandro, chtěl jsi mi přece vyprávět, jak to bylo, že jsi mluvil s papežem.“

„Ale ano, ale ano, to přece dělám. Když bomby svištěly dolů – ani poplach nespustili ti ospalci, seděl papež tak jako teď tam nahore na svém pracovním místě. Nemyslel na nic zlého při hučení motorů, asi tak málo jako já. Celá léta nad námi létala letadla sem tam. Žádná bomba však nespadla. My Římané jsme říkali: Papež je naše obrana. Copak se potřebujeme skrývat do sklepa? Ale v poledne to mělo nastat. Když se zdi Vatikánu zachvěly, věděl papež

hned, oč jde. Nemusel čekat teprve na to, až mu mraky kouře v podobě hřibů a oblaka prachu oznámí úder.“

„Jak to?“

„Protože on, papež, ví vždycky všechno nejdřív. Pochybuješ? Jsi snad dokonce pohan?“

Řekl jsem nahlas: „Ničevo.“

„Co je to za řeč?“ nedůvěřoval Sandro. Odpověděl jsem: „Ruština.“

Pozorovatelé ze střechy Vatikánu hlásili první zásahy ve čtvrti San Lorenzo. Papež dal telefonem na svém pracovním stole rozkaz: „Automobil – žádný doprovod – sám monsignore Montini mě doprovází.“

(Montini byl jeden z obou úřadujících státních podtajemníků papeže, který kromě toho zastával ještě mnoho jiných vysokých úřadů.)

Potom následoval pokyn administrativě Vatikánu: „Shromáždit veškeré peníze v hotovosti, také církevní majetek od sv. Petra a ohlásit pokladně, že My sami brzy sejdem dolů a vše si osobně vyzvedneme.“

Jako vždy, když se papež zmiňuje o své osobě, mluví o sobě jako „My“. Pluralis majestatis je v papežském protokolu v oficiálním jazykovém projevu předeepsán.

Papeži byly odevzdány přibližně 2 miliony lir přichystaných ve více taškách, všechno, co bylo ve spěchu posbíráno. V čekajícím autě usedli kromě papeže a Montiniho dva správní úředníci, kteří během jízdy rozdělávali peníze z tašek. Vůz s číslem Vatikánu vyjel ještě za trvajících útoku z tak zvaného oblouku zvonů přes Svatopetrské náměstí a nabral kurz na San Lorenzo.

Podrobnosti nemohl Sandro M. vědět, neboť onoho 19. července v poledne byl s děsem vytržen výbuchy ze své siesty, kterou si užíval ve stinném zákoutí nedaleko zasažené baziliky San Lorenzo, když dřímal s klobou-

kem staženým na nos. Najednou byl kolem něho samý prach, bílý, vápenitý prach, který ho pátil pod košili a ve všech pórech. V jeho uších jako by vládla hluchota, takže slyšel jen bédovat nějaký tichý hlásek: „Mamma mia, mamma mia ...“

Tak mi to aspoň líčil a dále mi pak vyprávěl, jak až k ruinám, které zatarasily ulici, popojelo auto, z něhož uviděl ke svému nesmírnému údivu vystupovat známou bílou hubenou postavu papeže.

Papež dorazil na místo nešťěstí dávno předtím, než se zde objevil nějaký zástupce vlády, či jiný reprezentant státu. Volání „Il papa – il papa“ se neslo z uličky do uličky a lidé, kteří předtím prchali vyděšeně do všelijakých ne příliš bezpečných úkrytů, leželi tam namačkáni vedle sebe se zatajeným dechem a báli se pohnout, plazili se nyní ven, zapomněli na svůj strach, nahrnuli se na náměstí před zničenou baziliku, chtěli vidět papeže na vlastní oči, pokoušeli se ho dotknout vlastními rukama.

Oči vypravěče vedle mě byly v temnotě doširoka rozevřené a černě hořely. Zachvátilo ho opět vzrušení. Další rudě dýmající cigareta se mu v koutku úst chvěla, když pokračoval:

„Přišel jsem k papeži tak blízko jako nyní k tobě. Stáli jsme obklopeni vojáky a civilisty. Někteří pohnutím mlčeli, jiní prudce gestikulovali, mnozí tiše pro sebe nařikali. Papež hleděl na hromadu sutin, která se tyčila na

místě, kde ještě před chvílí stála bazilika. Byl úplně bledý. Roztáhl pomalu ruce“ – Sandro mi nevědomky ukázal jak – „a kráčel vzpřímeně k sutinám a přes ruiny bez klopýtnutí až k jejich vrcholu. Já, posouván okolostojícími, jsem se s váháním tlačil za ním. Papež stál nade mnou. Ještě stále drží ruce rozpažené. Že se nezraní, nespadne, myslel jsem si, vypadá tak“ – Sandro okamžitě váhal, aby našel správný výraz – „tak křečce. Potom ohnul pod svou bílou sutanou kolena. Já, protože jsem stál pod ním, jsem si toho všiml. Chtěl pokleknout na troskách jako v kostele, aby se modlil. Svlékl jsem si kabát a hodil jsem jej papeži nahoru. Rozprostřel si ho pod kolena. Přitom se na mě smutně podíval a řekl mi: ‚Děkuji ti.‘ Byl jsem celý šťastný, protože ke mně promluvil, ke mně samotnému, na troskách San Lorenzo, a já jsem odpověděl: ‚Pro tebe to rád dělám, ty jsi smutný, protože je s námi zle.‘

A proto,“ – Sandro vyskočil, odplivl špaček cigarety na dlažbu a zašlápl ho – „proto jsem pro papeže.“

„Dívej,“ zvolal jsem, „to světlo tam nahore v okně zhaslo.“

Otočil se, aby se podíval.

„Pravda,“ řekl Sandro, „yní se jde spát. Papež je taky jenom člověk.“

Váhal ještě chvíli, zabručel něco jako „je čas jít domů“ a pak mi na rozloučenou poklepal na rameno.

„Počkej,“ zastavil jsem ho, „kdy se zase uvidíme? – Umiš dobře vyprávět!“

„Mám pokračovat?“ odpověděl polichoceně.

„Bylo by to možné ode dneška za týden,“ navrhl jsem mu, „tedy v noci po korunovačním dnu papeže, zde na stejném místě a ve stejnou hodinu?“

„Ciao, Constantino!“

„Ciao, Sandro!“

Pozoroval jsem, jak se jeho záda s vysoko ohrnutým límcem ponořila do noci.

(Pokračování)

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně, jak (Bůh) poznává mne. Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

Evangelium - Lk 4,21-30

Ježíš promluvil v synagoze: „Dnes se naplnilo Písmo, které jste právě slyšeli.“ Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: „Není to syn Josefův?“ Řekl jim: „Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau.“ Dále řekl: „Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítáný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Náman ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystaveno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

KOCLÍŘOV - ČM FATIMA

5. - 8. 2. 2004 Seminář o Izraeli - Svaté zemi. Účast Ernesta Šajke Richtera z Tel Avivu. Cena 900 Kč včetně ubytování a plné penze.

7. 2. 2004 Celodenní program duchovní obnovy. Jubilejní 100. první mariánská sobota v Koclířově u Svitav. Hlavní celebrant P. Stanislav Příbýl CSsR ze Svaté Hory a bratří redemptoristé. Prohlídka s výkladem Memorálu Fatimy.

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů vás zve na přednášku PhDr. Radomíra Malého **ČESKÝ A SLOVENSKÝ KATOLICISMUS V MODERNÍCH DĚJINÁCH - 2. ČÁST**, která se bude konat v úterý 3. února 2004 v 18 hod. v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Sestry Apoštolátu sv. Františka v Praze 6 - Dejvicích, Proboštská 3, zvou mladé lidi ve věku od 18 do 30 let v sobotu 21. 2. 2004 od 9.00 do 17.00 hod. k modlitbě a zamyšlení nad tématem **Znáš svou cestu? Kudy mám jít?** Přihlášky a informace do 15. 2. u sestry Michaely, tel. 224 322 421.

Matice svatokopecká pořádá v neděli dne 29. února 2004 v 16 hod. ve Francouzském sále svatokopecké fary přednášku Ing. Valdštiny na téma **Nástup Lucemburků na český trůn.**

KURZ výchovy k rodičovství se zaměřením na metodu přirozeného plánování rodičovství ve Vratislavicích u Liberce. Je určen pro ty, kdo ● chtějí se dobře se naučit metodu přirozeného plánování rodičovství ● chtějí pomáhat druhým a naučit je tento způsob plánování rodičovství ● pracují s mládeží a se snoubenci Kurz probíhá s využitím materiálů vypracovaných kolektivem psychologů, pedagogů a lékařů, mj. gynekologů německé Pracovní skupiny přirozeného plánování rodičovství a rakouským Institutem pro manželství a rodinu. Vedoucí kurzu je brněnská gynekoložka MUDr. Ludmila Lázníčková. Kurz představuje několik na sebe navazujících setkání, která jsou rozdělena na základní a instruktorskou část. Základní část kurzu proběhne ve Vratislavicích (u Liberce) o víkendech v pátek od 17 do 20 hodin, v sobotu od 9 do 16.30 hodin v termínech: 27.-28.února ● 19.-20. března ● 23.-24. dubna. Bližší informace a přihlášky na adrese: CENAP, Hybešova 40, 602 00 Brno, e-mail cenap@volny.cz, tel. 543 254 891.

Liturgická čtení

Neděle 1. 2. - 4. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 1,4-5.17-19
Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17
Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)
2. čt.: 1 Kor 12,31-13,13
Ev.: Lk 4,21-30

Pondělí 2. 2. - svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1-4 nebo Žid 2,14-18
Ž 24(23),7.8.9.10
Odp.: 10b (*Hospodin zástupů, on je král slávy!*)
Ev.: Lk 2,22-40

Úterý 3. 2. - nez. pam. sv. Blažeje nebo sv. Ansgara

1. čt.: 2 Sam 18,9-10.14b.24-25a.30-19,4
Ž 86(85),1-2.3-4.5-6
Odp.: 1a (*Nakloň, Hospodine, svůj sluch a vyslyš mě!*)
Ev.: Mk 5,21-43

Středa 4. 2. - ferie

1. čt.: 2 Sam 24,2.9-17
Ž 32(31),1-2.5.6.7
Odp.: srov. 5c (*Odpust', Pane, co jsem zavínil hříchem.*)
Ev.: Mk 6,1-6

Čtvrtek 5. 2. - památka sv. Agáty

1. čt.: 1 Král 2,1-4.10-12
1 Kron 29,10bc.11abc.11d-12a.12bcd
Odp.: 12b (*Ty, Hospodine, vládneš nade vším.*)
Ev.: Mk 6,7-13

Pátek 6. 2. - památka sv. Pavla Mikiho a druhů

1. čt.: Sir 47,2-13
Ž 18(17),31.47+50.51
Odp.: 47b (*Sláva buď Bohu, mému spasiteli!*)
Ev.: Mk 6,14-29

Sobota 7. 2. - nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: 1 Král 3,4-13
Ž 119(118),9.10.11.12.13.14
Odp.: 12b (*Nauč mě, Hospodine, svým příkazům!*)
Ev.: Mk 6,30-34

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	1. 2.	2. 2.	3. 2.	4. 2.	5. 2.	6. 2.	7. 2.
Antifona	1136	1296	1166	1181	1708	1692	1666
Žalm	784	786	783	784	786	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1296	1166	1182	1709	1693	1666
Antifony	1137	1297	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	813	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1297	1170	1186	1710	1693	1668
Antifona k Zach. kantiku	691	1297	1170	1186	1305	1694	1669
Prosby	1140	1297	1171	1186	1711	1694	1655
Záv. modlitba	691	1298	1304	1187	1305	1306	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1298	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1299	1175	1190	1206	1221	1236
Záv. modlitba	691	1298	1175	1191	1206	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1300	1176	1192	1714	1698
Antifony	1133	1146	1300	1177	1193	1208	1224
Žalmy	1133	1146	1300	1177	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1302	1180	1196	1717	1701
Ant. ke kant. P. M.	691	691	1303	1180	1196	1305	1701
Prosby	1135	1149	1303	1180	1196	1718	1702
Záv. modlitba	691	691	1298	1304	1197	1305	1306
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Jan Dobraczyński:
STÍN OTCE

V románovém příběhu o svatém Josefovi z Nazareta se autor ujímá nejen těžkého úkolu převyprávět život tohoto světce, nýbrž také rekonstruuje kulturní pozadí, ve kterém se Josefův život odehrával. Zachycuje nesnáze rodinného prostředí, napjatou atmosféru, v níž Židé očekávali příchod Mesiáše, politické události na dvoře Heroda Velikého, vládcovy intriky, zvrácenosti a zločiny. Vychází při tom z biblických pramenů i z rozsáhlého literárního materiálu tehdejší doby.

Paulinky, 2. vydání, brož., A5, 272 stran, 199 Kč

MARIA Z NAZARETA
(Plnost člověka a jádro církve)

Sborník přednášek z teologické konference o Marii, Matce Ježíšově, která se konala ve dnech 17. až 19. února 2003 v Hradci Králové. Autory jednotlivých příspěvků jsou: C. V. Pospíšil, J. Rýznar, F. Urban, P. Chalupa, J. Hřebík, P. Mareček, J. Brož, R. Machan, J. Dolišta, A. Opatrný, D. Duka a K. Vrána. Sborník je koncipován jako základní úvod do nauky o Panně Marii, Matce Páně. Vychází ve spolupráci s Křesťanskou akademií Řím.

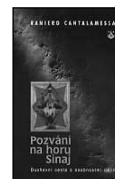
Trinitas, brož., A5, 178 stran, 198 Kč

Raniero Cantalamessa:
POZVÁNÍ NA HORU SINAJ
(Duchovní cesta s osobnostmi dějin)

Soubor meditací, jejichž základem jsou výroky o Bohu. Použita jsou slova proroků, mystiků, známých filosofů a básníků. Úvahy vedou k poznání, že Boha je nutno hledat především ve vlastní duši, která je Božím zrcadlem.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 136 stran, 139 Kč

Raniero Cantalamessa:
ŽIVOT POD VLÁDOU KRISTOVOU

Čtenáři se předkládá cesta nové evangelizace a duchovní obnovy, vycházející z listu svatého apoštola Pavla Římanům. Autor napsal knihu na podkladě svých postních kázání ve Vatikáně.

Karmelitánské nakladatelství, váz., přebal, zúž. A5, 216 stran, 199 Kč

Florindo Refatto: NOVÝ ČLOVĚK, NOVÁ PÍSEŇ

Vhodná pomůcka pro ty, kdo se modlí liturgii hodin a chtějí hlouběji vstoupit do tajemství starozákonních žalmů. F. Refatto texty žalmů aplikuje na novozákonní situace a často cituje sv. Augustina.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 126 stran, 45 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzercce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.